

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

NACHTELIJK LONDEN

N° 2403

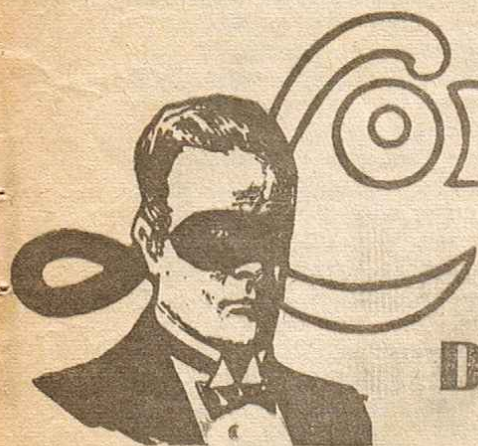

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Nachtelijk Londen

HOOFDSTUK I

HET VREEMDE GELUID

Het vertier in Soho was in volle gang, hetgeen wil zeggen dat de inrichtingen van vermaak die daartoe verlof hadden, hun deuren nog lang niet gesloten hadden, dat overal nog de lichten brandden, en dat het omstreeks een uur in de nacht was.

Soho in W. Londen, tussen Oxfordstreet en Piccadilly, is de wijk van de nachtcafés, die kleine variétés, waar ook gedanst wordt, en de weelderige cabarets. De zeffige Londenaar komt er

meestal niet, maar het krioelt er van vreemdelingen voornamelijk Italianen, Spanjaarden, Roemenen en andere leden van de Latijnse stam.

Het is een betrekkelijk kleine wijk, waar vroeger de Engelse filmindustrie was gevestigd, maar in de dagen waarover het in deze vertelling gaat, was vermaak daar als het ware geconcentreerd.

Het was een mooie avond, bijna bladstil, warm en het was dus niet te ver-

wonderen dat de twee elegant geklede heren, die zoëven een der bovengenoemde inrichtingen verlaten hadden, slechts een kort ogenblik in beraad stonden en toen vastberaden het aanbod van enige taxi-chauffeurs afsloegen, om hen naar huis, of naar een andere gelegenheid te rijden.

Blijkbaar verkozen zij het, in deze prachtige nacht gebruik te maken van de voortbewegingswerktuigen, die de natuur ons allen heeft verschaft, rijk en arm, hoog en laag.

Die twee heren waren John Raffles, en zijn vriend Charles Brand.

Zij waren die avond zonder bepaald doel uitgegaan, ofschoon Brand had menen te constateren dat Raffles toch wel iets verwachtte.

Hij was juist op dat tijdstip bezig met het onderzoek van een zaak, die hem veel belang inboezemde en waarbij de neef van een der leden van een buitenlands gezantschap te Londen betrokken was op een wijze, die het moreel van die jongeman in een zonderling licht stelde.

Want Raffles had van die bevestigingen, dat hij zich een echte speurder voelde, en er behoefte aan had, zijn speurzinn en zijn veelzijdige hoedanigheden in dienst te stellen van diezelfde wet, die hij zo menigmaal overtrad.

Het is waar dat het ditmaal een uiterst onsmakelijk zaakje betrof, hetwelk men het liefst in de doofpot had willen stoppen en misschien was het juist hierom, dat Raffles zich tot het uiterste inspande om dit te voorkomen.

Zijn onderzoek nu had hem naar Soho gevoerd, maar het bleek op niets uit te lopen en na een drietal clandestiene speelzalen en twee cabarets te hebben bezocht verliet Raffles het laatste met een gezicht, waarop duidelijk teleurstelling te lezen was.

En nu stonden zij aan de rand van het trottoir, en beraadslaagden op zachte toon met elkander wat zij zouden gaan doen.

— De zaak is, dat ik mij nog zelden zo klaar wakker heb gevoeld, begon Raffles met een peinzend gezicht. Verlang jij naar je bed?

— Niet in het minst, antwoordde Brand.

— Zullen wij dan naar huis wandelen of nog liever, deze wijk en wat er achter ligt nog eens doorkruisen?

— Wat je maar wil. Het weer is prachtig, het is een nacht, zoals Londen er maar al te weinig kent.

Nu is het een feit, dat Soho in die dagen alles behalve veilig was te noemen, en twee zulke elegante heren, die waarschijnlijk van een fuif kwamen, zouden, zo laat in de nacht zeker als een welkome prooi worden beschouwd door het gespuis, dat hier bij troepjes van drie en meer rondwerft.

Zo begonnen zij zwiingend hun tocht, slechts nu en dan op gedempte toon een paar woorden wisselend.

Zij waren tamelijk gauw buiten het brandpunt van vermaak, en volgden nu een slechts schaars verlichte brede en doodstille straat, waar alleen de stap weerklonk van 'n patrouillerende agent.

Er waren zeker niet meer dan twee of drie voetgangers te zien, zover het oog in de halve duisternis reikte.

Het was een winkelstraat. Naar de grootte te oordelen, en de breedte van de spiegelruiten, moesten het vrij grote zaken zijn.

Natuurlijk waren zij alle gesloten, en van een aantal waren de ramen van luiken voorzien.

Zonder zich te haasten, drentelden de twee vrienden verder, sloegen een hoek om, en volgden nu een nauwere straat, zo mogelijk nog stiller dan de eerste, en die met een flauwe bocht uitliep op een bredere weg, die de beide mannen rechtstreeks naar hun huis zou kunnen voeren, als zij dat verkozen.

Ongeveer in het midden van die bochtige straat bevond zich een school, met een speelplaats daarnaast, die van de straat gescheiden was door een tamelijk hoge muur.

Het was op deze plek dat Raffles even bleef staan om een sigaret aan te steken, terwijl Brand een paar passen doorliep.

Hij was misschien vier meter verder en bleef toen staan om te zien waar Raffles bleef.

De sigaret was aangestoken, want hij zag het vonkje gloeien in de duisternis, maar Raffles bleef nog steeds op dezelfde plek staan.

— Waar wacht je op? vroeg Brand, een beetje verbaasd. Vind je hier het uitzicht zo mooi?

— Het is minder mijn gezicht dan wel mijn gehoor, dat ik op het ogenblik gebruik, amice, antwoordde Raffles zacht. Luister maar eens, en zeg me dan wat voor geluid het zou zijn.

Brand luisterde aandachtig, maar na een paar seconden moest hij verwonderd verklaren:

— Ik hoor niets. Het is juist buitengewoon stil. Alleen heel in de verte rijden een paar taxi's voorbij, en dat kun je toch niet bedoelen.

Nu was het de beurt aan Raffles om verwonderd te zijn.

— Maar dat moet je toch horen, drong hij aan. Luister nog eens goed.

Brand spande zijn gehoor opnieuw in, maar het was hem onmogelijk iets anders te vernemen dan het vage gegons van het nachtleven, dat zij zoëven verlaten hadden, en dat in ieder geval voor Raffles niets bijzonders kon betekenen.

— Ik hoor niets, Edward, maar jouw gehoor is ook fijner dan het mijne.

— Dat is mogelijk, maar dit moet jij toch ook horen, want ik hoor het tamelijk duidelijk. Ik begrijp er niets van.

— Waar lijkt het dan op?

— Wel, dat is niet zo gemakkelijk te zeggen. Het lijkt nog het meest op de geregelde stoten van een heiblok op een paal, maar dan gedempt, en tegelijkertijd toch ook scherper van klank. Het is me onbegrijpelijk dat je het niet hoort. Maar, wacht eens even.

Raffles was zichzelf op levendige toon in de rede gevallen, liep op Brand toe die op dezelfde plek was blijven staan en zei toen met een zacht lachje:

— Ik ben er achter. Nu hoor ik zelf ook niets meer.

— Maar dat is toch onmogelijk. Je zou hier niets horen van wat je vijf meter verder duidelijk kunt waarnemen?

— Dat is niets bijzonders, Charles. Ga maar méé terug, en overtuig je eerst zelf, dat ik niet gedroomd heb.

Brand liep mee terug, en toen hij op dezelfde plek was gekomen waar Raffles eerst stond, behoefde hij niet eens ingespannen te luisteren om aanstonds een zonderling, regelmatig kloppen te horen dat zich met geregelde tussenpozen van een paar seconden herhaalde.

— Dat is kras, mompelde hij.

— Ik zeg je nog eens, amice, dat het niets te betekenen heeft. We hebben hier eenvoudig te doen met een gewoon echo-effect. Merk je wel, dat de straat een bocht beschrijft? Nu, dat doet ook deze muur, die de speelplaats van de school afsluit. Wij staan hier als het ware in het brandpunt van een holle spiegel, die inplaats van lichtstralen, klankgolven weerkaatst. Men vindt hetzelfde vaak in mijnen. Daar komt het meermalen voor dat men elkander op een afstand van bijna vijfhonderd meter duidelijk kan verstaan, zelfs al fluistert men, terwijl op 'n veel kleinere afstand, zelfs luide stemmen niet worden verstaan. Een goed voorbeeld van dit merkwaardig verschijnsel biedt de « Whispering Gallery » in de St. Pauls kathedraal, hier in Londen. Als de gids een paar woorden fluistert tegen de ronde muur van die fluistergalerij wordt het door de bezoekers, die aan de overzijde op een afstand van een meter of dertig staan, duidelijk gehoord. Probeer het maar eens, nauwelijks twee meter verder hoor je niets meer.

— Je hebt gelijk, zei Brand, nadat hij gedaan had wat zijn vriend hem vroeg. Nu, ik blijf erbij dat het merkwaardig is, al valt het nog zo gemakkelijk te verklaren. Wat zou het voor een geluid zijn? Het klinkt als slaan op een aambeeld.

— Om twee uur in de nacht? Een zonderlinge smid, die op dat uur zijn aambeeld gebruikt. Overigens, het klinkt niet alsof er op metaal, maar wel alsof er op steen geklopt of gestoten wordt. Om nog eens op de kolenmijnen terug te komen, men gebruikt daar vaak een soort elektrische boor, die gaten in het harde gesteente moet slaan, bestemd om er dynamietpatronen in aan te brengen.

— Maar dat gaat veel sneller. Dit

tempo is veel langzamer. Het is zonderling; waar zou het vandaan komen?

— Dat is heel moeilijk te zeggen, Charles. Het kan evengoed dichtbij, als tamelijk veraf veroorzaakt worden. Nu, het is in ieder geval een merkwaardig natuurverschijnsel, dat wij hier hebben betrappt. Zullen wij verder gaan?

Brand stemde toe, en zij wilden zich juist weer op weg begeven, toen het regelmatig geklop eensklaps overging in een dof ratelend geluid, dat nu inderdaad heel veel leek op het knetteren van een mitrailleur, maar zwakker, en ook veel lager van toon.

— Maar wat drommel, nu wordt er werkelijk een boormachine gebruikt, zei Raffles ten hoogste verbaasd. Ik zou daar graag meer van willen weten. Heb je lust om het eens mee te gaan onderzoeken? Of wil je liever naar huis?

— Ik ben in het geheel niet moe, Edward, maar ik vrees alleen dat zij onze tijd zullen verknoeien. Jij zelf verkeert in het onzekere omtrent het punt, waarnaar wij zouden moeten zoeken.

— Wij kunnen het in ieder geval proberen. Zet je oren en je ogen goed open. Wij zullen teruggaan en dan dat smalle zijstraatje inlopen, zodat wij weer in de winkelstraat uitkomen, die wij zoëven verlaten hebben.

Zij waren nauwelijks twee stappen op hun schreden teruggekeerd of het geluid hield op. Brand menende dat het voorgoed had opgehouden trad weer even terug, en dadelijk klonk het opnieuw in zijn oren.

Hij probeerde het nog een paar malen en toen volgde hij Raffles, die reeds de straat was overgestoken.

Er werd geen woord gesproken, totdat zij de winkelstraat weer bereikt hadden die zij nu langzaam begonnen af te lopen, scherp aan weerszijden uitzien, totdat Raffles plotseling bleef staan, Brand glimlachend aankeek, en met zijn wandelstok wees naar een opschrift in vergulde letters, dat was aangebracht boven de winkelruit van een grote winkel: « Jérôme Price, Juwelier. »

De spiegelruit was stevig gesloten met zware, stalen luiken. De winkelier was zeker gewoond, des nachts in zijn zaak

licht te laten branden, want door een smalle kier was een zwak lichtschijnsel zichtbaar.

Het huis zelf was oud, maar goed onderhouden, evenals de aangrenzende gebouwen.

Brand had de richting van Raffles' wandelstok gevolgd, en zei, alles behalve overtuigd:

— Waarom wijs je op die winkel? Of wil je zeggen dat het kloppen daar mee in verband kan staan?

— Wel, waarom zou dat niet mogelijk zijn? Kom eens mee, ik wil er het mijne van hebben.

Raffles en Brand moesten de straat oversteken, teneinde de juwelierszaak van Price te kunnen bereiken.

Toen zij er voor stonden, kwamen zij tot de ervaring, dat er niets bijzonders aan te zien viel. De luiken bleken hermetisch gesloten te zijn, de deur, eveneens voorzien van een stalen rolluik, was alleen maar voor een zeer klein bovengedeelte zichtbaar, en de gehele woning daarboven was in duisternis gehuld.

En hoe aandachtig zij ook luisterden, van enig geluid was niets te bespeuren.

Brand, een weinig ongeduldig, wilde Raffles reeds meetronen, toen deze zacht zei:

— Wacht nog een ogenblikje.

— Maar er valt volstrekt niets te horen.

— Op deze plek zeker niet. Maar dikwijls kan men voelen, wat niet te horen is.

Raffles overtuigde zich eerst dat er heinde en verre geen politieagent te zien was, liep toen op het huis links van de winkel toe, bukte zich zo diep mogelijk, drukte zich dicht tegen de muur aan, en legde zijn oor tegen de stenen.

Hij verwisselde herhaaldelijk van plaats, richtte zich toen op, liep de winkel voorbij, en herhaalde zijn zonderlinge manoeuvre aan de andere zijde van het huis.

Nauwelijks stond hij daar weer in gebukte houding, of hij wenkte Brand bij zich, zonder zich op te richten.

De jongeman hurkte insgelijks neer, zodat hij het oor kon leggen tegen de buitenmuur, op nog geen voet boven de

grond, en onmiddellijk nam hij een zeer licht trillen waar in het gesteente.

Beiden bleven zo even staan, en toen Raffles zich oprichtte, lag er een eigenaardige uitdrukking op zijn gelaat.

— Collega's, zei hij heel zacht.

— Is dat wel zeker?

— Wat zou het nu anders kunnen zijn, amice? Wie krijgt het in zijn hoofd, in het holste van de nacht in zijn kelder aan het werk te gaan.

— Wat denk je te doen?

— Wat ik denk te doen? Niets. Tenminste voorlopig. Die mijnheer Price boezemt mij niet het minste belang in, en ik kan mij niet goed voorstellen waar aan ik het recht zou ontleen mijn confraters de voet dwars te zetten, tenzij het misdadigers zijn, die een bestrijding waardig kunnen worden genoemd.

— Neem me niet kwalijk, maar dat is een zonderlinge opvatting, die ik, naar ik geloof, voor het eerst uit je mond hoor, Edward, zei Brand verbaasd. Je noemde zoëven het woord confraters, maar dat kan je geen ernst geweest zijn. Of ben je van mening dat de heren die daar onder de grond aan de gang zijn, en zich een weg graven naar die met juwelen gevulde winkel, bezielde zijn door dezelfde beweegreden als die, welke jou aandrijven.

— Neen, dat is niet erg waarschijnlijk, amice, antwoordde Raffles met een lachje. Nu, als je er dan op staat, dan zullen wij die juwelier Price maar eens gaan op de hoogte stellen.

— Natuurlijk. Dat is onze plicht, zei Brand verontwaardigd. Wie weet wat voor tuig daar beneden bezig is.

Raffles had zich opnieuw gebukt, en zei, na nog even te hebben geluisterd:

— Ik geloof dat zij het werk hebben gestaakt. Het is ook reeds bij drieën, en over een half uur zal het volkomen

dag zijn. Misschien vinden zij dat te gevaarlijk. Wij zullen nog even wachten.

Een kwartier verliep, telkens luisterden de vrienden opnieuw, maar het zachte trillen van de muur had geheel opgehouden.

— Er is een ding dat ik niet begrijp, zei Brand toen zacht. Wat valt er hier te boren? Men kan een scheidsmuur toch heel gemakkelijk met een houweel aantasten?

— Daarop kan ik je een tweevoudig antwoord geven, Charles. Ten eerste zijn deze huizen oud, en het is best mogelijk, dat de fundamenten uiterst zwaar zijn, ja, dat de kelders hier zelfs onmiddellijk in de rots zijn uitgehouwen, en ten tweede is het mogelijk dat mijnheer Price de ervaringen van sommige zijner collega's indachtig, de voorzorgsmaatregel heeft genomen, de fundamenten van zijn eigen huis, door een extra betonnen muur te laten omgeven. Intussen kunnen wij nu gerust naar huis gaan, zonder mijnheer Price in zijn nachtrust te storen, want het is wel zeker dat ondergrondse werk nog niet is afgelopen, en al ware dat wel, zo dan zouden zij toch, nu de dag gaat aanbreken, niets meer durven uitrichten.

De beide vrienden hadden zich opgericht om verder te gaan, toen hun blik op de overzijde van de straat viel.

Daar stond een man, vrij goed gekleed, in een donkere overjas, die blijkbaar strak naar hen keek.

Zodra die stille gedaante zag, dat het tweetal hem in het oog had gekregen, wendde hij zich om en wandelde langzaam weg.

Raffles en Brand keken elkander eens glimlachend aan en de eerste zei:

— Ik geloof dat wij Price niet eens meer behoeven te waarschuwen, amice.

HOOFDSTUK II

NIEUWE KLANTEN

Het was vier uur voor de beide vrienden in bed lagen, maar om half tien waren zij weer op, namen hun bad, vonden elkander terug in de kleine, zonnige eetkamer van het huis in de Cromwellstreet, dat Raffles niet lang geleden gekocht had, en het eerste waarover zij spraken, was hun toevallige eigenaardige ontdekking in de Dolehamstreet, zoals de straat heette, waar zich de winkel van juweliers van de firma Price bevond.

De ochtendbladen hadden niet van een inbraak daar in de buurt gerept, en Raffles had dus goed gezien, het gat was nog niet geheel gereed geweest, en de gravers durfden blijkbaar die nacht niet verder te gaan.

Het mocht zelfs de vraag heten, of zij dat zouden durven doen, nu het wel vast stond dat die stille gedaante aan de overzijde van de straat daar op de uitkijk stond en die twee heren op verdachte wijze bij het huis had waargenomen, en daaruit zijn conclusies had kunnen trekken.

Dat die twee deftig geklede heren tot de politie zouden behoren zou de wachtpost wel niet gedacht hebben, maar hij en zijn kornuiten moesten er toch rekening mee houden dat dat tweetal iets had ontdekt, en daarvan de politie van in kennis zou stellen.

Maar nu uit de krant bleek, dat de politie nog van niets wist, zouden zij misschien denken, dat die twee heren een paar fuifnummers waren, die verband hadden gelegd tussen het bijna onmerkbaar dreunen van de muur, en een poging om door de grond heen de winkel met zijn kostbare inhoud te bereiken. Hoe dit ook zij, overwoog Raffles, de zaak heeft nu mijn belangstelling ge-

wekt, en ik vind dat we eens een kijkje moesten gaan nemen in het huis, waar die nijvere werkbijen zelfs des nachts hun taak verrichten.

— Maar met welk doel? vroeg Brand. Wij zullen er hoogstwaarschijnlijk een boormachine vinden goed verborgen in de kelder en verder een groot gat in de betonnen muur, of in de rotswand, of wat het dan anders mag zijn. Mij dunkt dat de vogels al wel gevlogen zullen zijn.

— Dat zijn zij vast niet Charles. Of er moet niets gedeugd hebben van mijn redenering van zoëven. Nu de politie, om tien uur in de ochtend, nog altijd niet is komen opdagen, moeten die heren zich wel volkomen veilig voelen.

— Maar wat hebben wij nu anders te doen, dan eenvoudig de politie te waarschuwen? riep Brand uit. Als het wat handig wordt aangelegd hebben zij die kerels direct in hun kraag.

— Dat zou inderdaad een goede oplossing zijn, Charles, die echter het nadeel zou hebben, dat ik zelf er niets aan zou hebben. Zie je, ik heb vanochtend enige minuten besteed om eens nader over het geval na te denken, en ik ben tot de slotsom gekomen, dat het eigenlijk jammer zou zijn, al dat werk, waaraan misschien wel een maand is besteed, zonder resultaat te laten blijven. Bedenk eens, hoe gemakkelijk het misschien nu reeds zou zijn, om dat aangrenzende huis uit de winkel te bereiken, en zo op een gemakkelijke wijze de vruchten te plukken van andermans arbeid.

— Prachtig. Een goede inval. Zij zullen ons met muziek en vliegende vaandels inhalen, de bandieten en ons vriendelijk uitnodigen, de kastanjes op te peuzelen, die zij voor ons uit het vuur

hebben gehaald.

Raffles begon te lachen en zei:

— Je ironie is een beetje misplaatst, amice. Natuurlijk zal ik mij niet als een aandeelhouder bij hen komen aanmelden. Zij moeten eerst weggejaagd worden.

— Toch niet met geweld?

— Dat zou van de omstandigheden afhangen. Het is best mogelijk dat het er niet zo veel zijn. Als wij dan Henderson nog meenemen, moet het al zeer vreemd lopen, als wij hen niet de baas zouden blijven. Er is echter nog veel eenvoudiger methode; wij kunnen ze bang maken.

— Hoe wil je dat doen?

— Wel, men zou hun bijvoorbeeld een briefje op hun dak kunnen sturen, waarin wordt gezegd, dat de politie lucht van de zaak heeft gekregen en op het punt staat een inval te doen.

— En waar zou je dat briefje willen bezorgen?

— Natuurlijk in het huis zelf. Het ligt dunkt me voor de hand, dat althans de verdieping gelijkvloers gehuurd moet zijn door een handlanger, of een lid van de bende. Je hebt gezien dat dat aangrenzende huis een meubelzaak is, maar ik denk dat zij zich niet veel bekommeren om het verkopen van meubelen. Daar moet echter overdag iemand zijn, kwasi om eventuele klanten te woord te staan.

— En hoe wilde je dat briefje adresseren?

— Wel, niet adresseren, maar eenvoudig in de brievenbus laten glijden. Mij dunkt dat het wel zou terechtkomen.

Brand dacht een ogenblik na, en zei toen:

— Dat komt me nog al gewaagd voor. De kerels konden wel eens achterdocht krijgen, en van mening zijn, dat de briefschrijver, die zij wel zullen identificeren met een van de twee heren van gisteren, voornemens was hen tijdelijk te verdrijven om zelf zijn slag te slaan. Zij zullen dus een oog in het zeil houden, en als zij niet werkelijk politie zien verschijnen, ook weten waaraan zij zich te houden hebben. Dan kunnen zij ons een valstrik leggen, en ons des

nachts overvallen.

— Misschien heb je wel gelijk, zei Raffles, na enig nadenken. Ik geloof dat ik zelf die gedachtengang zou volgen als ik in hun plaats was. Maak voort, dan zullen we eens beginnen met de omgeving te verkennen, en zo mogelijk eens kennis maken met de heer Price en diens zaak. Het is altijd goed, de lieden te kennen, die men wil helpen, of uitplunderen.

— Dan zal het wel nodig zijn ons te vermommen, want de spion van gister nacht is misschien in de buurt, en het was niet zo donker op die plek, of de kans bestaat dat hij ons herkent.

— Daar ben ik het volkomen mee eens. Vlug dan maar aan het werk gegaan. De zaak trekt mij werkelijk bijzonder aan.

Een ogenblik daarna zaten de beide vrienden reeds voor de kaptafel in hun respectieve slaapkamers, en lieten hun gelaat een zodanige verandering ondergaan, dat het volkomen onmogelijk zou zijn, in hen beiden de twee keurig geklede heren van de vorige nacht te herkennen.

De twee vrienden konden er nu wel van verzekerd zijn zich bij en in de winkel van Price te kunnen ophouden, zonder achterdocht te wekken, van wie dan ook.

Henderson werd geroepen, en met enkele woorden op de hoogte gesteld. De reus had aan die korte uiteenzetting van Raffles voldoende en een paar minuten later zat hij achter het stuurwiel van een snelle auto, die echter zijn krachtige motor verborg onder het onschuldig uiterlijk van een gewone taxi. Hij zelf wist nauwkeurig wat er van hem verlangd werd.

Het spreekt vanzelf dat Raffles en Brand niet in de wagen stapten voor de deur van hun huis, maar dit verlieten aan de tuinzijde, en door een schuttingdeur, volkomen onzichtbaar zelfs voor de naaste omwonenden, en die te bereiken was langs een paadje, hetwelk voortliep tussen een dubbele heg, zo dicht begroeid dat het onmogelijk was er doorheen te zien.

En daar dit weggetje zich uitstrekte

toe bijna vlak tegen de achtergevel van het huis, viel het Raffles altijd gemakkelijk zijn huis aan die zijde te verlaten, zonder dat het werd opgemerkt.

De beide vrienden stapten dus pas in de auto op een honderdtal schreden van hun huis af, en Henderson reed aanstonds naar de Dolehamstreet, maar parkeerde de wagen volgens de aanwijzingen die hij gekregen had op een vijftig meters afstand van de juwelierswinkel, en aan de overzijde, zodat hij gemakkelijk kon volgen wat daar voorviel.

Raffles en Brand stapten uit, staken de straat over en begaven zich toen naar de winkel met zijn kostbare inhoud, nu en dan stilstaande voor een etalage, als lieden die vrijelijk over hun tijd kunnen beschikken.

Toen zij tenslotte de winkel betraden, zagen zij daar slechts een enkele klant, in de gedaante van een knap, donker, jongmens van een jaar of vijftewintig, zeer elegant, zelfs een weinigje fatterig gekleed.

Hij sprak op een uiterst hoffelijke toon en met een licht buitenlands accent tot een jong meisje, op een wijze, welke duidelijk aantoonde, dat die jonge dame niet tot het personeel behoorde.

Raffles zag aanstonds dat hij hier wel met de dochter des huizes te doen zou hebben en reeds het volgende ogenblik zou bewijzen dat hij goed gezien had.

Want er ging juist een deur open, van een kantoortje, van de winkel afgescheiden door een wand, die voor de helft uit matglas, voor de andere bovenste helft uit gewoon glas bestond en een klein schraal en bijna kaalhoofd'ig mannetje kwam te voorschijn, dat met een snelle blik de gehele winkel overzag, en even de wenkbrauwen samentrok bij het zien van die fraai geklede jongeman.

Met voorgewende onverschilligheid zei het meisje tot het kleine mannetje:

— Papa, dit is mijnheer Nicolo Cologna... en...

— Ja... ja... ik heb meneer al een paar keer hier gezien. Keus al gemaakt?

De jongeman stotterde een paar woor-

den, en verliet toen met veel strijkages de winkel.

Raffles had de elegante jongeman geen ogenblik uit het oog verloren ofschoon hij schijnbaar ernstig verdiept was in de beschouwing van een vitrine vol prachtige juwelen en toen Brand hem eens aankeek, bemerkte hij tot zijn verwondering op het gelaat van zijn vriend, maar waarschijnlijk alleen voor hem zelf zichtbaar, die eigenaardige uitdrukking, die het sein voor Brand was, dat Raffles zoëven iets bijzonders moest hebben ontdekt.

Zijn staalgrijze ogen glansden op een zeldzame wijze, en heel eventjes trilden zijn fijne neusvleugels, als van een jachthond, die het wild ruikt.

Een onderdeel van een seconde nam Raffles het mooie juweliersdochtertje eens op, en toen waarschuwde zijn instinct hem, dat de juwelier hem met enig wantrouwen opnam, verbaasd over het stilzwijgen van de twee nieuwe klanten; hij was echter onmiddellijk volkomen in zijn rol en begon, met een afgrijselijk Amerikaans accent:

— I want a ring, but a peculiarity, a rarity, you know. Maar wat ik hier zie is niet veel zaaks. I am a collector.

Mr. Price had met de blik van de geoefende vakman, naar hij meende, onmiddellijk zijn man geschoten. Een schatrijke Amerikaanse toerist, die niet op een duizend dollars keek, wel lastig, veeleisend, maar goed van betalen. Ja, dat was zeker wel een goede klant.

Price wendde zich om en zei tot een van de winkelbedienden, een knappe jongen met een wat bleek en naar het scheen een ook wat droevig gelaat.

— Thompson, de ringen-cassette uit mijn privé-kantoor.

De jongeman verdween, en Brand meende te hebben opgemerkt, dat hij in het voorbijgaan een smachtende blik wierp op het mooie meisje, dat hij als de dochter van de juwelier had leren kennen.

Een ogenblik daarna kwam hij terug met een kleine, glazen vitrine, niet veel groter dan een van die miniatuur-kassen waarin de liefhebbers hun dwerg-cactus-sen kweken.

Deze vitrine had de vorm van een zeskantige pagode, met twee verdiepingen, die met fluweel waren bekleed en waarin op regelmatige afstanden standaard waren aangebracht, ieder prijkenkend met een ring van bijzonder fraaie vormgeving en van een maaksel, dat het sieraad direct onderscheidde van de moderne sieraden van dezelfde aard.

De jongeman die met de naam Thompson was aangesproken, zette het kastje op de toonbank, en ofschoon Raffles zich hield alsof hij niets had gemerkt, hadden zijn scherpe ogen toch wel gezien, hoe, op een wenk van de patroon de winkelbedienden zich zodanig verspreidden, dat zij, als het moest, de beide klanten de weg naar de buitendeur konden afsnijden.

Thompson haalde een sleuteltje uit zijn zak, gereed om de zes deurtjes van het toonkastje te openen, indien het verlangd werd en Price begon zijn waar aan te prijzen:

— Dit is een zeer fraaie ring uit het begin van de zestiende eeuw, die...

— Een echte Borgia-ring, viel Raffles hem kalm in de rede. Dus waarschijnlijk nog iets vroeger dan gij daar zegt.

De juwelier keek de klant een ogenblik verbluft aan en vervolgde:

— Dit is een ring, die zeer zorgvuldig is geïmitteerd naar de trouwring, die Philips de Schone droeg bij zijn huwelijk met Maria van Bourgondië...

— Ik heb de echte, zei Raffles doorkalm.

— Hebt gij de echte? Maar mijnheer, die ring is op zijn minst tien duizend pond sterling waard.

— Ik heb er ook een zeer hoge prijs voor betaald, antwoordde Raffles laconiek. Laat mij nog eens verder zien, als ik u verzoeken mag. Ik zie daar een fraai specimen van Russische goudsmeedkunst, waarschijnlijk uit de tijd van Catharina de Grote. Wie weet wel een van de ringen, die zij aan haar gunsteling Potemkin schonk.

Mag ik die ring eens van nabij bezichtigen?

Heel even scheen Price te aarzelen, toen opende Thompson op een wenk

van hem het glazen deurtje van het vak, waar de ring op zijn standaard lag, glanzend en fonkelend.

De jongeman nam hem behoedzaam van zijn plaats. Raffles nam de ring glimlachend aan, en bekeek hem nauwkeurig.

Het sieraad was gevormd uit twee ineem gekronkelde slangen, die tussen de tegen elkander opgeheven koppen en in de wijdgeopende muilen vijf diamanten gevat hielden, met in het midden een fraaie robijn.

Raffles draaide de ring om en om in zijn handen, maakte een plotselinge beweging, en keek met hoog opgetrokken wenkbrauwen Price aan.

Toen zei hij rustig:

— Die ring is zeker heel mooi, maar ik had toch liever het origineel gezien. Kunt u me dat soms tonen?

— Het origineel? herhaalde Price verwonderd, Maar dat hebt gij daar in uw hand, mijnheer. Kijk maar naar het jaartal dat er van binnen in staat.

— Naar dat jaartal zoek ik juist, zonder het te kunnen vinden, zei Raffles ongeduldig. Ik had eigenlijk niet gedacht, dat gij aan uw klanten namaak zoudt tonen. Deze ring is vals en tamelijk slecht verguld. De diamanten zijn van glas.

De juwelier werd doodsbleek en snakte blijkbaar naar adem. Toen werd hij weer vuurrood, nam Raffles driftig de ring af en zei op zeer boze toon:

— Mijnheer, in deze tijden is iedere juwelier gelukkig als hij zich een nieuwe klant kan aanwerven, maar wanneer die klant onzinnige praatjes verkoopt en een kostbaar echt stuk voor waardeloze namaak verklaart, als hij...

Price zweeg plotseling. Hij had onder het spreken de ring in zijn vingers rond gedraaid en nu keek hij er naar, bracht hem tot vlak bij zijn ogen, haalde met trillende vingers een loupe uit zijn vestzak, keek nog eens en nog eens en viel toen kreunend neer op een stoel en bracht er met moeite uit:

— Het is niet te geloven, gij hebt gelijk, deze ring is verguld, het is niet de echte, en toch durf ik zweren, dat die ring gisteren nog echt was.

HOOFDSTUK III

VERWIKKELINGEN

Het was een ogenblik doodstil in de winkel, en allen keken met grote ogen van de ring in de bevende handen van de juwelier naar de vitrine.

Raffles was de enige die volkomen kalm bleef. Hij stapte op de kleine glazen kast toe en nam uit het zelfde vak, waarin zich de Russische ring had bevonden, nog een paar soortgelijke sieraden, die hij aan een kort onderzoek onderwierp, om vervolgens te verklaren:

— Het spijt mij dat ik het u moet zeggen, mijnheer Price, maar ook deze ringen zijn op een zeer handige en bewaamde wijze nagemaakt.

De juwelier sprong uit zijn stoel op, alsof hij door een adder gebeten was, nam Raffles met een driftig gebaar de ringen af, en barstte toen uit, met een gelaat dat vuurrood was van drift:

— Dat gaat mijn verstand te boven. Mijnheer Thompson, aan u is altijd het toezicht op deze vitrine met de oude ringen toevertrouwd geweest. Wilt gij mij eens onmiddellijk verklaren hoe het mogelijk is dat sedert gisteren verscheidene van die ringen, en misschien wel allemaal, door waardelooze prullen zijn vervangen?

Aller ogen waren nu op de jonge winkelbediende gevestigd, die met een bleek gelaat tegen de toonbank leunde, als een beeld van verslagenheid en verbijstering. Hij trachtte iets te zeggen, maar ofschoon hij zijn lippen herhaaldelijk bevochtigde slaagde hij er niet in, iets anders voort te brengen dan een kreunend geluid.

— Welnu, mijnheer, krijg ik haast antwoord? ging Price met stemverheffing voort. Gij alleen hebt de sleutel van die vitrine, gij alleen kunt de deur-

tjes hebben geopend, en gij ziet zelf wel, dat de sloten onbeschadigd zijn.

— Een ogenblikje, mijnheer Price, liet hier de rustige stem van Raffles zich horen. Hebt gij zelf dan ook geen sleutels?

— Natuurlijk heb ik die, mijnheer, bromde de juwelier ongeduldig. Maar gij zult toch zeker niet willen beweren, dat ik mijzelf besteel?

— O, dat is wel meer voorgekomen, antwoordde Raffles schouderophalend. Maar het is natuurlijk verre van mij, u van iets dergelijks te betichten. Ik stelde de vraag alleen maar, omdat het mogelijk is, nu het blijkt dat er nog een stel sleutels bestaat, dat...

— Ik begrijp wel waar gij op doelt, mijnheer, viel Price hem in de rede, maar gij zult mij wel willen geloven, als ik u zeg dat mijn eigen sleutels goed zijn weggeborgen; niemand kan daar bijkomen, behalve ik zelf, mijn dochter en de boekhouder. Deze is een man van zeventig jaar, bijna een halve eeuw bij mij in dienst, en ik verkies niet dat hem de belediging wordt aangedaan...

— Niemand denkt daaraan, mijnheer Price, zei Raffles bedaard. Maar intussen schijnt gij zelf dan toch een ander te willen beschuldigen.

Thompson wierp hen een dankbare blik toe en kon er toen met moeite uitbrengen:

— Ik... ik begrijp er zelf niets van. Gistermiddag omstreeks vijf uur heb ik hetzelfde vak nog geopend, en een van de ringen laten zien aan een klant. Daarbij heb ik ze zelf in handen gehad en ik durf er een eed op doen, dat alle ringen toen nog echt waren. Op enige afstand ziet men het verschil niet, maar

het bedrog moet aanstonds blijken, als een vakman zulk een nagemaakte ring in de vingers neemt. Ik zelf had het onmiddellijk moeten bemerken. En...

Hij zweeg bedremmeld, veegde met zijn zakdoek zijn bezweet voorhoofd af, en vervolgde bijna onverstaaubar:

— En ik zou u nooit iets willen ontstelen, mijnheer Price.

— Wat gij daar zegt, mijnheer Thompson, maakt het alleen nog maar erger; gij zelf zegt immers, dat gisteravond om vijf uur de ringen nog echt waren een half uur later werd de winkel gesloten. Hoe is het dan mogelijk, dat de ringen in die korte tijd verwisseld zijn, terwijl er nergens een spoor van braak valt te bespeuren? Het is duidelijk dat de deurtjes geopend zijn met een gewone sleutel, en die hebt gij.

Het spijt mij voor u mijnheer Thompson, maar ik ben genoodzaakt u voorlopig als de schuldige te beschouwen.

Hij ging naar het telefoontoestel en draaide een nummer.

Niemand sprak een woord. De bedienden stonden schuw bijeen, in een hoek van de winkel. Thompson stond met gebogen hoofd nog altijd bij de toonbank, en aan het ander uiteinde daarvan leunde Julia, de dochter van de juwelier, bleek als een dode, en met een angstige uitdrukking in haar ogen, zoals Brand tot zijn verwondering opmerkte.

Ook Raffles hield haar voortdurend in het oog, en hij scheen zich eveneens te verbazen over de klaarblijkelijke ontzetting bij het meisje, dat toch naar het scheen haar genegenheid elders geplaatst had, en dus slechts matig belang kon stellen in alles wat Thompson betraf.

Maar Brand zag eensklaps Raffles gelaat verhelderen en een moment die felle glans in zijn ogen schieten, waarvan hij de betekenis zo goed kende. Het was duidelijk, dat Raffles iets ontdekt had, ofschoon Brand niet kon begrijpen, wat dit kon zijn.

Want hij moest zich zelf bekennen, dat ook voor hem de zaak slechts weinig ruimte liet voor twijfel. Die jonge bediende, die nog niet zo heel lang bij Price in dienst kon zijn, was immers

de enige die de vitrine kon openen, zonder dat er ook maar een krasje aan het slot kwam en die tijd en gelegenheid had gehad de zeldzame kostbare ringen door valse te vervangen.

Inmiddels had Price verbinding gekregen met het politiebureau van de wijk en deelde haastig mede wat er gebeurd was, legde toen het toestel weer uit de hand, juist toen Raffles, Brand een veelbetekenende blik toewierp, die beduiden moest:

— Het wordt nu hoog tijd dat wij onze biezen pakken, nu de zaak zo geheel anders gelopen is dan wij verwachtten.

De juwelier echter scheen hun gedachten te raden, en zel opgewonden:

— Ik zou u niet gaarne last willen veroorzaken, heren, maar ik ben wel genoodzaakt u te verzoeken, als getuigen in deze zaak te willen optreden. Gij zijt de eerste geweest, mijnheer, die het bedrog ontdekt hebt.

Nu lokte het vooruitzicht om als getuige in deze zaak betrokken te worden Raffles alles behalve aan, maar hij wist niet hoe hij zich er aan kon onttrekken en hij had nog geen vast besluit genomen, toen de deur reeds opening, en er een inspecteur van het naburige politiebureau vergezeld door twee agenten binnentrad.

Price legde hun de zaak nu wat uitvoeriger uit, telkens op Thompson wijzend, en toen hij zweeg wendde de inspecteur zich tot de jongeman en vroeg scherp:

— Wat is uw antwoord op deze beschuldiging?

— Ik ben onschuldig, riep Thompson uit nu met meer kracht dan te voren. Ik heb mij niet vergrepen aan de eigendom van mijn patroon.

— En gij, mijnheer Price, gij handhaaft uw aanklacht?

— Natuurlijk, bromde de juwelier. Het is practisch onmogelijk dat een ander het zou hebben kunnen doen.

— Dan ben ik wel genoodzaakt, aan de zaak gevolg te geven, hernam de inspecteur. Zijn deze heren soms getuigen in deze kwestie?

— Dat wil zeggen, mijnheer, dat ik toevallig de vervalsing het eerst heb be-

merkt, gaf Raffles te kennen. Ik zou het echter waarderen, als mijn secretaris en ik niet in deze zaak betrokken werden. Ik kan niet inzien...

— Het spijt mij, mijnheer, viel de politiebeambte hem koel in de rede, maar mijn plicht schrijft mij voor, u als getuigen te dagvaarden. Ik dwing u echter volstrekt niet aanstonds met mij mede te gaan. Wees zo goed mij uw naam en adres op te geven.

Raffles, wel begrijpend dat er nu voorlopig geen ontkomen meer aan was, antwoordde zonder een seconde aarzeling:

— Jim Kingstone, en deze hier is mijn secretaris Harry Wills, beiden uit Philadelphia; wij logeren voor het ogenblik in Hotel Cecil.

De inspecteur noteerde de namen en het adres, klapte zijn zakboekje dicht, en richtte zich, terwijl hij het in zijn zak liet glijden, tot Thompson met de woorden:

— Zijt gij bereid, mijnheer rustig met ons mee te gaan?

— Natuurlijk. Ik ben mij volkomen bewust, dat ik geen keus heb, maar ik zweer u mijnheer Price, dat gij mij bitter onrecht aandoet, dat gij u schromelijk vergist, want dat ik volkomen onschuldig ben. Hoe het gebeurd is weet ik niet, maar ik heb het niet gedaan. Miss Julia, ik weet zeker dat mijn onschuld spoedig zal komen vast te staan, maar ik kan mij niet in gevangenschap begeven voor ik uit uw mond vernomen heb, of ook gij mij voor schuldig houdt.

Er lag zoveel hartroerende hartstocht in zijn blik, toen hij het meisje die vraag stelde, dat Brand diep medelijden met de jongeman kreeg.

— Ik geloof niet, neen, ik ben er zeker van dat u het niet gedaan heeft, mijnheer Andrew, antwoordde Julia Price zo zacht dat zij ternaauwernood was te verstaan. Maar voor Thompson bleek het voldoende te zijn. Zijn gelaat helderde geheel en al op, zijn donkere ogen schitterden en zijn stem klonk bijna opgewekt, toen hij zich tot de inspecteur wendde met de woorden:

— Ik ben tot uw dienst, heren. Wat u betreft mijnheer Price, gij doet mij

waarlijk het zwaarste onrecht aan, maar ik kan het excuseren, omdat ik zo goed begrijp waardoor gij tot deze slotsom zijt gekomen; misschien zou ik in uw plaats wel het zelfde hebben gedaan; ik kan alleen maar hopen, dat de schuldige spoedig gevonden wordt.

— Men zal hem vinden, mijnheer Andrew, zei Julia Price op een harde toon, die Brand verraste, want ik denk dat vader morgen reeds zijn vergissing zal inzien.

Price haalde de schouders op, de vervalste ringen, acht in getal, tot een gezamenlijke waarde van bijna drieduizend pond sterling werden zorgvuldig in een perkamenten zakje gedaan, mijnheer Price kreeg er een reçu voor, en Andrew Thompson liet zich rustig wegvoeren, na de gewaande Amerikanen tot afscheid te hebben toegeknikt.

— Kunnen wij misschien aanstonds meegaan? vroeg Raffles die de zaak liefst zo spoedig mogelijk beëindigd zag.

— Dat zou nutteloze moeite zijn, mijnheer, meende de inspecteur. Het zal wel een paar uren duren voor deze arrestant ondervraagd kan worden. Maar ik verzoek u hedenavond om zeven uur op het Hoofdbureau van politie te willen komen.

— Ik zal niet mankeren, antwoordde Raffles met een hoffelijke buiging, en bezield met het vaste voornemen, er heel stellig geen gevolg aan te zullen geven.

De winkeldeur ging achter de laatste agent dicht. Het voorval had een hoogst onaangename indruk achtergelaten, en het was dus niet zo verwonderlijk dat de beide Amerikanen liefst zo spoedig mogelijk wilden vertrekken.

Raffles, die reeds eerder de kleine vitrine zorgvuldig had bekeken, wendde zich nu tot de juwelier, en zei met zijn zwaar Amerikaans accent:

— Excuse me, sir, maar ik geloof dat u daar een grote vergissing hebt begaan.

— Wat? U denkt dat Thompson het niet gedaan heeft? vroeg Price op een toon vol ongeloof. Wonderen gebeuren er niet. Wie zou het dan gedaan moeten hebben?

— Wel, iemand anders, antwoordde Raffles laconiek.

— En dat na gistermiddag vijf uur?

— Waarom niet? Dat kan heel goed. Uw zaak wordt waarschijnlijk des ochtends om negen uur, à half tien geopend, dus de dief had dan toch gedurende zestien uur gelegenheid, de echte ringen tegen valse te verwisselen.

— En hoe kwam hij dan aan de sleutels als ik vragen mag? zei Price.

— O, die zou hij Thompson hebben kunnen ontfutselen.

— Als dat zo was, dan zou Thompson dat toch zelf wel gezegd hebben.

— Het kan gebeurd zijn, zonder dat uw bediende er iets van gemerkt heeft.

— Dat is bijna onmogelijk. Hij draagt de sleutels altijd aan zijn sleutelbos.

— Nu, dan zijn misschien de andere sleutels gebruikt, het tweede stel, ging Raffles rustig voort. Neen, ik ben het volmaakt met mejuffrouw uw dochter eens, morgen zult gij uw vergissing moeten inzien. Ik geloof dat uw dochter een beter begrip van deze kwestie heeft dan een van ons allen. Goeden morgen mijnheer, het spijt mij werkelijk dat ons bezoek hier deze uitslag heeft gehad. Ik kwam, om iets bij u te kopen en nu ...dit. Nu, misschien neem ik toch nog iets uit uw winkel mede. Men kan nooit weten. Laten we dus zeggen, tot ziens.

Met deze woorden verliet de zogenaamde Amerikaan de juwelierswinkel, op de hielen gevolgd door mijnheer zijn secretaris, en lieten daarbinnen een klein gezelschap achter, waarvan de leden ieder naar zijn aard en aanleg, gereageerd hadden op de afscheidswaarden van de man uit Philadelphia.

Maar niet zodra waren deze Amerikanen op een veilige afstand van de winkel van Price, of Brand vroeg op zachte toon en met de grootste verbazing:

— Wil je me nu eens zeggen wat dat allemaal te betekenen heeft, Edward? Wat praatte je daar toch over zijn dochter Julia?

— Maar amice, moet ik je nu met zoveel woorden uitleggen, dat dat meisje precies weet wie de ringen verwisseld

heeft, zei Raffles een beetje ongeduldig.

Brand keek hem aan met een uitdrukking van ongeloof in zijn ogen, en herhaalde toen op een toon van onbegrip:

— Weet zij het? Waarom laat zij dan kalmmpjes Thompson wegvoeren als de schuldige?

— Als ik zeg dat zij het weet, dan druk ik mij misschien een beetje al te positief uit. Maar in ieder geval heeft zij een zeer sterk vermoeden, en dat wil zij waarschijnlijk eerst zelf bewaardheid zien. Vandaar dat zij die jonge snuiter, die zo duidelijk verraadt hoe smoorlijk verliefd hij op haar is, moed in sprak, en hem zei, dat men de vergissing wel spoedig zou inzien.

— Als je nu soms gelooft Edward, dat de zaak duidelijker voor mij is geworden, dan moet ik je teleurstellen, want het is me nog volkomen duister. Wie zou dan volgens het meisje de dader moeten zijn?

— Wel, de knappe zwarte jongen, die door haar vader zo onvriendelijk de laan werd uitgestuurd, juist toen wij binnentraden.

— Nicolo Cologna? vroeg Brand verwonderd.

— Niemand anders. Ik denk dat er gisteren na vijf uur iets tussen die twee is voorgevallen wat wij natuurlijk niet weten, maar waardoor bij het meisje het vermoeden heeft post gevat, dat bijna tot zekerheid is geworden, dat hij de ringen heeft verwisseld.

— Maar waarom gaf zij dan geen uiting aan dat vermoeden, toen men een onschuldige kwam arresteren?

— Dat werd haar belet door enige, voor het merendeel echt-vrouwelijke overwegingen, amice. Ik laat nog daar, dat zij niet volkomen zeker was van haar zaak, en nu misschien eerst op haar eigen houtje klaarheid daarin wil brengen. Ik kreeg de stellige indruk dat zij geheel onder de bekoring was gekomen van die knappe Italiaan. Nu, een trots meisje als Julia Price neemt maar niet zo voetstoots aan, dat een knappe jongen haar maar wat op de mouw heeft gespeeld, alleen maar om zich van haar te

kunnen bedienen als een werktuig tot verkrijging van enige kostbare sieraden. Tot het laatste ogenblik zal zij hoop blijven koesteren, dat haar wantrouwen ongegrond is, en de meeste vrouwen zijn wel zo wreed, dat zij het niet erg vinden, een onschuldige een paar nachten in het cachot te laten zitten, totdat zij volkomen zekerheid hebben verkregen aangaande de ware bedoelingen van wat in de boeken « de beminde man » heet. Heb jij die beminde man soms herkend?

— Herkend. Hoezo?

— Ja, het viel mij eerst ook wat moeilijk, hij draagt zijn haar anders, en heeft een elegant kneveltje gekweekt, maar ik herkende hem aan zijn eigenaardige oogopslag en in dit opzicht zijn wij dus de kleine Julia bij de aanvang van onze nasporingen al een stukje vooruit.

— Zou je mij niet eens op de hoogte willen brengen Edward? Wie was die man dan?

— Mijnheer Cologne heet in werkelijkheid Anatole Magnoli, antwoordde Raffles.

Bij het horen van die naam had Brand moeite, een kreet van schrik en verwondering te onderdrukken.

Had de naam van Cologne hem weinig gezegd, die van Magnoli des te meer. Die naam immers behoorde aan een lid van een geheim, Italiaans genootschap, dat daadwerkelijk aandeel had genomen aan een brutale bankroof in het Zuiden van Frankrijk, omstreeks drie jaar geleden.

Slechts door de omstandigheid, dat Magnoli toen nog minderjarig was, was hij maar juist even door de mazen van de wet geslipt.

Trouwens, de politie had de grootste moeite gehad enige klaarheid in de zaak te brengen en in ieder geval had Raffles er destijds heel wat meer van geweten dan het gehele parket te Marseille, dat zich met die aangelegenheid had moeten bemoeien.

Er waren nog meer schuldigen ontsnapt, en Raffles kende hun namen even goed als zijn eigen. Verscheidene hunner waren blijkbaar naar Engeland uitgeweken in de overtuiging dat zij daar

voorlopig in veiligheid zouden zijn.

Dit alles ging bliksemsnel aan Brand's geest voorbij, en eindelijk bracht hij op zachte toon uit:

— Magnoli, Anatole Magnoli. Dat ik hem zelf niet aanstonds herkend heb. En je gelooft dat die brutale schavuit hier de hand in het spel heeft gehad?

— Maar dat ligt immers voor de hand, amice. Het is duidelijk dat de sluwe Italiaan het hoofd op hol heeft gebracht van dat dwaze kind, van Julia Price, die misschien een blind vertrouwen in hem heeft gesteld. Wat zou gemakkelijker geweest zijn voor een vingervlugge bandiet als hij, haar het tweede stel sleutels afhandig te maken, zogenaamd met een grapje? Wij zelf zijn er getuige van geweest dat mijnheer Price hem tamelijk ruw de deur wees. Een zeker instinct schijnt onze vriend de juwelier gewaarschuwd te hebben tegen deze man.

— Maar als het meisje dat wist, Edward, dan zou zij toch niet geduld hebben dat die onschuldige Thompson als arrestant werd weggevoerd.

— Ik herhaal amice, dat het best mogelijk is dat zij nog geen zekerheid heeft. Zij zal er heus wel niet bij geweest zijn, toen Magnoli het kastje met de ringen opende, en de echte met de nagemaakte verwisselde.

— Ik vraag mij af hoe hij 't gelapt heeft, hernam Brand peinzend. Hij moet dan toch de ringen eerst hebben kunnen bestuderen.

— Dat kan hij wel gedaan hebben aan de hand van gellustreerde catalogi en boeken over de vornaamste, historische sieraden.

— Maar wat heeft hij eraan? Hij kan ze immers niet verkopen.

— Zeker niet in hun huidige vorm, tenzij, aan een schatrijke Yankee; want ik zou niet graag kwaad spreken van de Amerikanen, maar het is van algemene bekendheid dat hun geweten nogal rekbaar is op het gebied van collecties en kostbare merkwaardigheden. Zij zien er volstrekt geen been in, stukken te kopen, schilderijen, oude gobelins, beeldjes, gouden snuifdozen, juwelen, kortom alles wat duur en zeld-

zaam is, ondanks dat zij zeer goed weten dat die dingen gestolen zijn. Ik zou bijvoorbeeld, wel eens een kijkje willen nemen in de geheime verzameling van een zekere Amerikaanse worstfabrikant, wiens naam ik nu maar niet zal noemen. Ik geloof dat ik daar menig voorwerp zou herkennen dat vroeger deel uitmaakte van een museumcollectie, of toebehoorde aan een of ander fabelachtig rijk Indiër. Maar Magnoli zou, bijvoorbeeld, ook zeer goed alleen de edelstenen uit de ringen kunnen nemen en deze dan versmelten. Zelfs dan nog zou hij zeker een winst hebben van een paar duizend pond sterling. Maar er is nog iets anders dat deze zaak voor mij buitengewoon aantrekkelijk maakt. Zeg mij eens Charles, geloof jij dat het toeval is, dat die jonge Italiaan juist in deze winkel zijn slag sloeg?

— Dat valt niet zo gemakkelijk te zeggen, dunkt me. Het kan natuurlijk

toeval zijn, of anders kwam hij hier, omdat er een knappe dochter in huis is. Wat bedoel je eigenlijk?

— Wel, het zou mij niets verwonderen als die mijnheer Magnoli behoorde tot diezelfde bende die blijkbaar hernaast bezig is met het graven van een onderaardse tunnel.

— Maar, waarom zou hij zich dan zoveel moeite hebben gegeven om die ringen machtig te worden? Dat had dan toch in één moeite kunnen doorgaan?

— Ik denk dat dit een onderneming op zijn eigen houtje is. Het is zelfs niet denkbaar dat zijn medeplichtigen alles behalve ingenomen zouden zijn met dit eigendunkelijk optreden, als zij daar achter kwamen. Charles, ik acht het een belangwekkend zaakje en ik neem mij stellig voor, het naadje van de kous te leren kennen. Wij zullen die meubelzaak eens een bezoek gaan brengen.

HOOFDSTUK IV

ONDER DE VLOER

Het kon omtrent tien uur in de avond van dezelfde dag zijn geweest, toen Raffles en Brand zich in de buurt bevonden van de meubelzaak, waarover zij het die ochtend hadden gehad. Op de spiegelruit stond de naam Henry Brown, met duidelijke letters geschilderd.

De avond was donker, en in zekere zin was dit tot hun voordeel, ofschoon het hun zelve weer belette, alle dingen zo scherp te onderscheiden als zij gewent hadden.

Voorzichtigheid was bovendien in hoge mate geboden, want lieden die niet tegen de moeite opzien een tunnel te graven naar een juwelierszaak, zijn meestal niet van de makste soort, en konden wel eens zeer gevaarlijk worden, als men hun de voet dwars zette.

De twee vrienden stonden dicht tegen elkander gedrukt in een donkere portiek, en luisterden scherp naar alle geluiden in de naaste omgeving.

Er viel echter niets anders te horen dan het doffe, nu bijna geheel gedooft gegons van de avondlijke stad, en nu en dan, in de zo goed als uitgestorven straat de schreden van een voorbijganger.

Tot twee malen toe ging er in vrij korte tijd een paar rijwielagenten voorbij, met de lichten van hun fietsen gedooft, maar Raffles die zeer scherpe ogen had, hoorde hen aankomen tijdig genoeg om bijtijds met Brand het portiek te verlaten, en zich voor te doen als een paar heren, die met rustige schreden hun huis, of een plaats van vermaak op-

Maar nu was het weer volkomen stil, en in die stilte fluisterde Brand, dicht aan het oor van Raffles:

— Zouden zij nu bezig zijn?

— Ik weet het niet, maar ik denk het wel. Het is reeds laat, en zij zullen nu wel wat spoed willen betrachten. Ik kan mij trouwens wel even gaan overtuigen. Wacht hier, ik kom dadelijk terug.

— Heeft Henderson zijn instructies?

— Maak je niet ongerust; onze brave reus is op de hoogte gebracht. Veel kon ik hem ditmaal niet zeggen, daar ik zelf nog niet weet hoe het geval zich zal ontwikkelen.

Met die woorden verdween hij in de duisternis, snel en geruisloos als een schim.

Hij bleef niet langer dan vijf minuten weg, en Brand zag hem even onverhoeds weer opdagen.

— Zij zijn bezig, luidde het rapport van Raffles. De grond trilt, al is het dan ook nauwelijks merkbaar en alleen als men er de platte hand op legt, vlak bij de huisdeur, fluisterde Raffles, ik heb wel lust die heren bij hun werk te overvallen.

— Een gevaarlijk werkje, Edward, meende Brand hoofdschuddend. We weten niet hoeveel er zijn, of zij gewapend zijn, en hoe zij ons zullen ontvangen.

— Waarschijnlijk niet met een toespraak en erewijn, Charles, antwoordde Raffles glimlachend. Maar sedert wanneer hebben wij ons laten afschrikken door een minder vriendelijke begroeting?

— Maar hoe denk je er in 's hemelsnaam binnen te komen?

— Niet door de voordeur. Die zal wel in de gaten gehouden worden. Het zou trouwens ook uit een ander oogpunt wel wat gewaagd zijn, die deur onder handen te nemen, want al is de straat betrekkelijk stil, er komen toch nog herhaaldelijk wandelaars voorbij, en naar het schijnt heeft de rijwielpolitie een bijzondere voorkeur voor deze route. Wij zullen het dus wel aan de achterzijde moeten proberen, er staat daar een fabriek die door een binnenplaats ge-

scheiden is van een soort tuintje, dat achter het huis van onze meubelwinkelier is gelegen. Kunnen wij in die winkel komen, dan zal het niet moeilijk zijn de binnenplaats, en vandaar de tuin achter de meubelmakerswerkplaats te bereiken.

— Zouden wij niet liever Henderson bij dat karweitje betrekken? vroeg Brand, die zich allesbehalve gerust scheen te gevoelen.

Raffles scheen een ogenblik te aarzelen en hij dacht er juist aan een toestemmend antwoord te geven, toen zijn aandacht werd getrokken door een schijnbaar onbetekenend voorval, dat zijn gedachten eensklaps in een geheel andere richting leidde.

Aan de overzijde van de straat kwam een man met veerkrachtige, zachte tred aanlopen. Heel even bescheen het licht van een straatlantaarn hem, en toen was het alsof hij onverhoeds in het niet verzonk. Maar hoe kort dat moment ook was geweest, Raffles had hem bij het schijnsel van de lantaarn herkend, meer nog aan zijn houding en aan zijn loop, dan aan zijn gelaat.

Hij maakte een kleine beweging van verrassing, die Brand niet ontging.

— Wat is er? vroeg hij.

— Daar aan de overzijde ging Magnoli. Waar kan hij zo plotseling gebleven zijn? Daar moet ik het mijne van hebben, amice. Wij zullen op onze beurt...

Hij wilde juist uit de portiek te voorschijn treden, toen hij snel weer in het donker terugdook.

Zijn scherpe blik had een tweede gedaante ontwaard, die de eerste op de voet scheen te volgen.

Ditmaal was het een vrouw.

En zij liep zo snel en toch zo volkomen geruisloos, dat de beide mannen haar zeker niet zouden hebben opgemerkt, als zij niet genoodzaakt was geweest, de straatlantaarn te passeren.

De vrouw droeg een vrij lange, donkere mantel, voorzien van een kap, die zij over het hoofd had getrokken. Naar haar bewegingen te oordelen, moest zij nog jong zijn.

Brand had zijn hand op de arm van Raffles gelegd, en fluisterde, opgewon-

den en met de grootste verbazing:

— Maar... de drommel mag mij halen... is dat niet...?

— Jawel, Charles, Julia Price in hoogst eigen persoon. Maar houd nu je mond, want de optocht schijnt nog niet afgelopen te zijn. Daar is nummer drie, en alweer een vrouw. Het belooft interessant te worden.

Raffles had zich niet vergist.

Nauwelijks was de eerste vrouw, wie zij dan ook geweest mocht zijn, op een even geheimzinnige wijze als Magnoli verdwenen, of het licht van de lantaarn bescheen een tweede vrouw, die als een schim voorbysloop en wier bleek gelaat en stekende, zwarte ogen, een ogenblik te zien waren geweest.

Een paar seconden later was het, alsof ook zij door de grond was gezonken.

— Wat betekent die zonderlinge sara-bande? fluisterde Brand, ten hoogste verwonderd. Zouden er nog meer komen? En waar blijven zij toch allemaal?

— Hun doel is natuurlijk het winkel-huis van de meubelmaker, maar de motieven, die hen daarheen drijven, zijn waarschijnlijk van zeer verschillende aard. De man, die Magnoli weet niets van de twee vrouwen, naar ik vermoed, de eerste vrouw weet alleen iets van hem, maar de tweede weet iets van de andere vrouw en misschien ook van de man. Zo gaat dat meestal met dergelijke processies. Vlug naar de overzijde, Charles, en eens getracht of wij op onze beurt niet dat spelletje van zo-zie-je-me-zo-zie-je-me-niet, kunnen nadoen.

In een oogwenk waren de beide mannen de straat overgestoken, en nu loste het schijnbaar raadselachtige geval zich op een tamelijk eenvoudige wijze op.

Een huis of vijf voor de juwelierswinkel van Price, bleek er een soort van insnijding in de huizenrij te zijn, nauwelijks een paar decimeters breed, maar die, door het sterk vooruitspringen van een der huizen onzichtbaar voor de beide vrienden was geweest, van de plek af waar zij hadden gestaan.

Bij het begin van die smalle spleet, bleven zij een ogenblik staan luisteren en meenden heel zwak het geluid van wegstervende voetstappen te horen.

Daar zij geen licht durfden maken, wrongen zij zich door die nauwe gang en gingen op de tast voorwaarts, met de handen glijdend over de beide zijmuren.

De doorloop was zo smal, dat een man als Henderson moeite zou hebben gehad, er zich anders dan dwars doorheen te wringen.

Raffles en Brand begrepen wel, dat hun lichte overjassen en hun schoenen niet ongestraft deze beproeving zouden doorstaan, maar daarom bekommerden zij zich niet. Het was zaak de anderen in te halen, voor zij verdwenen zouden zijn langs een weg, die moeilijk terug te vinden was.

Zo liepen zij een tijd lang in een duisternis die bijna volkomen was, door, totdat zij niets meer dan hun eigen voetstappen hoorden.

— Om alles wat redelijk is, zei Brand, waarom loopt dat dwaze kind op dit uur van de avond die vent eigenlijk achterna?

— Zij bespiedt hem, natuurlijk, amice. Zij wil zekerheid hebben, zekerheid. En het dappere verliefde schatje beseft niet, in welk gevaar zij zich begeeft. Maar stil nu, want men mag ons niet horen.

Weer gingen zij verder; plotseling beschreef de smalle gang een rechte hoek, en de beide vrienden begrepen dat zij nu weer evenwijdig liepen met de Colehamstreet.

Zij rekenden dat zij achter een drietal huizen waren heengegaan, toen Raffles, die vooraan liep, eensklaps bleef staan en scherp luisterde.

Het kwam hem voor, dat hij op enige afstand zacht een deur had horen openen en weer dicht doen.

Naar zijn berekening moest dat nog een meter of twintig verder zijn geweest dus behoorde die deur waarschijnlijk tot de zogenaamde meubelzaak.

Het zou dus al heel eenvoudig zijn dat huis binnen te gaan als men maar een sleutel van de nog onzichtbare deur had, zonder gedwongen te zijn over muren te klauteren, of zich van hoge fabrieksdaken te laten zakken.

Na een ogenblik te hebben geluisterd wilde Raffles weer verder gaan, toen hij

daarin weerhouden werd bij het horen van een driftige hese, nauwelijks gedempte stem, die in het Italiaans iets zei, dat op deze afstand onverstaaenbaar was.

Het was de stem van een vrouw, zij stelde waarschijnlijk een vraag, want dadelijk daarop klonk een andere vrouwenstem, waarin opwinding en woede beelden, en die duidelijk ten antwoord gaf:

— Ik zal doen wat ik wil. Wie ben jij? Waarom ben je mij nageslopen? Heb jij soms rechten op hem.

In slecht Engels kwam weer het antwoord van de vrouw die het eerst had gesproken en onmiddellijk daarop 't geluid van een kort handgemeen, een onderdrukte kreet, een val, en nog voor de mannen een voet hadden kunnen verzetten, klonk opnieuw, snel achtereen, het zacht openen en weer sluiten van een deur.

— Ga mee, de twee dames schijnen tot handtastelijkheden te zijn overgegaan, fluisterde Raffles, Brand met zich mee trekkende.

De gang verbreedde zich langzaam een weinig, en tenslotte was Raffles bijna gevallen over een menselijk lichaam, dat zich nu juist weer oprichtte.

Zorgend, dat hij zelf in het donker bleef, knipte Raffles zijn zaklantaarn aan. Het schijnsel viel juist op het bleke van woede vertrokken gelaat van een vrouw met gitzwarte, woestflikkerende ogen. Haar kleren zaten vol vuil, en zij bloedde sterk aan de lippen. Haar tegenstandster had blijkbaar in hevige opwinding met de gebalde vuist een slag toegebracht, die haar voor een kort ogenblik had verdoofd en haar had neergeworpen.

Haar verblind door 't plotselinge lichtschijnsel, knipperde de vrouw met de ogen, trachtte ze met de opgeheven rechterarm te beschutten en liet een sissende vloek horen.

— Wij hebben zeker het genoeg met een vriendin van Signor Magnoli te spreken? vroeg Raffles hoffelijk. Het spijt ons dat wij u in zulk een toestand aantreffen, signora. Maar dat hebt gij voor een deel aan u zelf te wijten.

Op het horen van de naam liet de vrouw de armen zakken en scheen moeite te doen de man die deze woorden had gesproken te herkennen, maar Raffles droeg zorg, dat zijn eigen gelaat in de schaduw bleef.

Toen vervolgde hij:

— Het doet mij leed, jongedame, maar gij zijt hier werkelijk te veel. Wij hebben hier zaakjes op te knappen waarbij jaloerse vriendinnetjes ons maar in de weg zouden lopen.

— Ik vermoord haar, als ik haar te pakken krijg, riep de vrouw op woeste toon. Wat moet jij hier, wie ben je?

— Dat is van ondergeschikt belang, signora, antwoordde Raffles. Maar uw bedreiging, gericht tegen een jongedame, die zich heel dapper heeft betoond, en die onze belangstelling geniet, dwingt ons u onschadelijk te maken.

Hij zei een paar voor de vrouw geheel onbegrijpelijke woorden tot Brand, en nu voelde de vrouw zich eensklaps aangrijpen, van de grond lichten, en niet al te zacht op de morsige bodem uitstrekken.

Brand was van nature een hoffelijke jongeman, maar hier was nu eenmaal geen tijd te verliezen, en bovendien scheen die Italiaanse dame te behoren tot de katjes die men niet zonder handschoenen aanpakt.

Vóór zij nog een kreet had kunnen slaan was zij gekneveld, en waren haar armen en enkels stevig gebonden met een van die einden touw, waarvan Brand nooit naliet zich bij dergelijke ondernemingen te voorzien.

— Ik zie daar een donkere hoek, Charles, daar heen, zei Raffles kortaf. Zijn de touwen stevig genoeg? Ik zou om alles ter wereld niet willen, dat deze gevaarlijke meld de hele zaak bedierf.

— De touwen zijn sterk, Edward, maak je niet ongerust, zei Brand.

— Laten wij dan maar gauw die deur zien te vinden.

Bij het licht van de zaklantaarn hadden zij al heel spoedig een stevige, blijkbaar nog niet lang geleden aangebrachte deur ontdekt, voorzien van een cilinderslot.

— Zou zij hier door zijn gegaan?

fluisterde Brand.

- Vaast en zeker, en hij ook.
- Toch niet tegelijkertijd?
- Dat stellig niet.

— Maar hoe kwam zij er dan in? Dan moet zij een sleutel hebben gehad.

— Waarom zou zij niet, Charles? Hoeveel mogelijkheden zijn er niet. Dit huis kan, bijvoorbeeld, wel toebehoren aan Price, die dus ook van alle deuren een sleutel had. Of het meisje heeft op dit stille plekje de man ontmoet, die haar hart had weten te roven, en daar had zij natuurlijk een sleutel voor nodig. Hoe het ook zij, zij had blijkbaar niet de minste moeite om hier binnen te gaan, maar des te meer moeite zullen wij hebben. Ik heb een hekel aan cilindersloten; zij houden zeer lang op. En toch moeten wij naar binnen; het denkbeeld is mij ondraaglijk, dat dat dwaze, verblinde meisje zich daar in het hol van de leeuw heeft gewaagd, en daar weerloos is overgeleverd aan een schurk, die haar niet zal sparen, als hij bemerkt dat zijn toelieg doorzien is.

Raffles had de blik naar omhoog gericht en zag nu, dat de achtergevel van het huis slechts enkele ramen had, die allen volkomen donker waren.

De bovenste hadden zelfs niet eens gordijnen. De onderste twee vensters op de eerste verdieping waren er wel van voorzien.

Een ogenblik bestudeerde Raffles de toestand en zei toen zacht:

— Je zoudt op mijn schouders kunnen klimmen en een ruit uitsnijden, om vervolgens naar beneden te gaan en de deur voor mij te openen. Maar dat zou je alleen kunnen doen als het slot van binnen een draaiknop heeft. Is het echter een veiligheidsslot, dan zouden wij niet veel verder zijn. Maar wacht, neem dit touw mee, en laat het door het raam afzakken, zodra je zelf binnen bent. Maar je moet het wel vlug doen, want, iedere seconde kan kostbaar zijn.

Hij had zich reeds gebukt, Brand zwaalde een been over Raffles' schouder, deze richtte zich weer op, en met de lenigheid van een kat klauterde Brand,

zich steunend tegen de muur, op de schouders van Raffles, en kon nu heel gemakkelijk zover reiken, dat hij zich aan de vensterbank kon optrekken.

Hij knielde er op neer, keek een oogenblik door een kier van het gordijn naar binnen, en sneed toen met de handigheid van een goochelaar een ruit uit, sloeg het gordijn terzijde, en stapte, zijn revolver gereed tot schieten, naar binnen in een schaars gemeubeld, tamelijk klein kamertje.

Zijn eerste werk was de gangdeur te sluiten met behulp van de sleutel die hij in het slot vond, toen ontrolde hij een stevig knopentouw, liet het uit het venster dat hij wijd geopend had zakken, greep het uiteinde met beide handen, en zette zich toen met beide benen schrap tegen de lage vensterbank, zover hij kon achteruit leunend.

Raffles was vrij wat zwaarder dan hij, maar hij spande zijn spieren tot het uiterste in, en een ogenblik later zag hij boven de vensterbank het hoofd van Raffles verschijnen, die zich vervolgens met katachtige lenigheid naar binnen wist te werken.

Zonder een ogenblik te verliezen werd het touw ingepalmd, het venster gesloten en het gordijn er voorgedaan. Na de sleutel voorzichtig in het slot te hebben omgedraaid, gingen zij via de donkere gang, de trap af en bevonden zich nu gelijkvloers.

Onmiddellijk werd het zachte trillen van de planken van die vloer, duidelijk merkbaar.

En een heel flauw gegons, als van een lopende automobielmotor, onder dekens gesmoord, drong tot hun gespitste ogen door.

Raffles had al gauw de deur van de keldertrap gevonden, en de beide vrienden gingen de trap af, na hun lampen zoveel mogelijk te hebben gedempt, en met de revolver in de vuist.

Zij moesten een stuk of tien treden afdalen, en bevonden zich toen onder de vloer van het huis, en als het ware midden in het drama.

HOOFDSTUK V

GEVANGEN

Het was inderdaad Julia Price geweest, die daar, het gevaar niet achtend, en alleen gehoor gevend aan haar onweerstaanbaar verlangen zekerheid te krijgen, betreffende het karakter en de ware aard van de man die haar hart had weten te veroveren, hem reeds gedurende een groot gedeelte van de namiddag en de avond gevolgd had, na het huis van haar vader te hebben verlaten onder het voorwendsel een vriendin te willen bezoeken.

Zonder te zijn opgemerkt, had zij de man, die zij als Nicolo Cologna had leren kennen, van diens huis naar een restaurant, en van dat restaurant door een gedeelte van Londen gevolgd naar deze plek, zonder er iets van te vermoeden dat de minnares van de Italiaan haar bij toeval in dat restaurant had gezien, evenals Magnoli zelf, en hen beiden had achtervolgd, zeer waarschijnlijk bewogen door dezelfde gevoelens.

De vrouw moest zeker vroeger al iets hebben ontdekt, en deze gelegenheid hebben willen aangrijpen zich zekerheid te verschaffen.

Inderdaad bezat Julia Price de tweede sleutel van het cilinder slot, en nu stond zij boven aan de stenen keldertrap, met moeite ademhalend, en blijkbaar nog zonder enig vermoeden van wat haar beneden te wachten zou staan.

Zij begon nu heel voorzichtig de treden af te gaan, telkens stil staande om te luisteren, totdat zij, tot haar niet geringe verwondering een zacht snorrend geluid hoorde, waarvan zij de aard volstrekt niet begreep.

Zij was een paar malen in dit huis geweest, toen het nog onbewoond was. Cologna had het gehoord, naar hij beweerde voor een Engelsman onder zijn

kennissen, en hij zelf was dan ook achter de schermen gebleven, maar in ditzelfde huis hadden de jongelieden elkander heimelijk ontmoet gedurende enkele ogenblikken overdag, als het meisje voor een korte tijd wist te ontsnappen aan de waakzame blikken van haar vader, die al dadelijk iets tegen de jonge Italiaan had gehad, en dit ook niet onder stoelen of banken had gestoken.

Hier, in ditzelfde huis, hadden zij snel en vluchtig de eerste kussen gewisseld, en het meisje vond het dus, toen zij de man nasloop, niet zo verwonderlijk dat hij zijn schreden hierheen had gericht.

Maar sedert het raadselachtige geval met de kostbare vitrine in de winkel van haar vader had zij volle zekerheid willen hebben. Zij had zich persoonlijk willen overtuigen, zonder er iemand in te betrekken, of de Italiaan, wien zij op het punt had gestaan het kostbaarste te schenken dat een jong meisje te geven heeft, inderdaad een schurk was, een laffe bedrieger, die misbruik had gemaakt van de liefde die zij voor hem had opgevat.

Maar verre was zij ervan geweest, datgene te verwachten wat zij binnen enkele ogenblikken zou ervaren.

Toen zij, bij het verder afdalen van de trap even haar hand tegen de muur legde, voelde zij zeer duidelijk een zonderling trillen van de muur, en het gonzend geluid werd krachtiger; het was alsof er in de nabijheid een electrisch gedreven naaimachine of iets dergelijks aan het werk was.

Plotseling hield dit geluid op, en werd het doodstil. Maar dat duurde niet lang. Een zwak, regelmatig geklop liet zich horen alsof er met een hamer tegen ste-

nen werd geklopt.

En eensklaps, als een bliksemschicht drong de waarheid tot haar door.

Plotseling begreep zij de betekenis van die geluiden, en het was alsof er een sluier werd weggetrokken voor veel, wat haar tot op dat ogenblik duister had toegeschenen. Zij doorzag het hele komplot, zij doorzag de man die haar bedrogen had. En die ontdekking greep haar zozeer aan dat zij onmogelijk een zwakke kreet van schrik en gekwetste vrouwelijkheid kon weerhouden.

De volgende seconde had zij alle gelegenheid die kreet te betreuren, want bijna op hetzelfde ogenblik zwaaide in de donkere gang daar beneden, een deur open, een rossig schijnsel drong naar buiten en duidelijk zich aftekenend tegen het verlichte vierkant van de deur stond de hoge gedaante van een man met brede schouders, die maar een kort ogenblik in de duisternis tuurde, haar toen in het oog kreeg, een gesmoorde vloek uitte en toen op gedempte toon riep:

— Onraad jongens. Neen, loop niet weg, jij, je bent er bij hoor.

Het verschrikte meisje had inderdaad een poging gewaagd om de vlucht te nemen, maar de man was met een paar sprongen bij haar, greep haar ruw bij de arm, draaide haar gelaat naar zich toe, en vervolgde toen op een toon van spot:

— Wel, kijk eens aan, de jongedame in hoogst eigen persoon. Anatole, kom eens hier. Hier is aangenaam bezoek voor je *Piccolo mio*. Hier is je meisje.

Het volgende ogenblik stond Magnoli in de gang. Hij was in hemdsmouwen en had zijn boord afgedaan. Blijkbaar was hij pas binnengekomen en stond hij op het punt aan de werkzaamheden van zijn kornuiten deel te nemen. Hij was juist bezig een mouw op te stropen, toen hij langzaam naar voren trad, het meisje scherp opnam, en op koude toon kortaf vroeg:

— Wat moet jij hier? Ben je me gevolgd?

— Ja, *Nicolo*, antwoordde het meisje met bevende stem. Ik kon niet anders, ik moest weten...

— Wat moest je weten? vroeg de Italiaan ruw. En toen zij bleef zwijgen: Nu, krijg ik antwoord?

— Of ik mij vergist heb, toen ik een ogenblik het vermoeden koesterde dat niet *Andrew Thompsom*, maar dat jij de ringen van mijn vader uit het kastje gestolen had.

Magnoli wierp een schichtige blik op de vier, vijf mannen die nieuwsgierig en ongerust waren komen toelopen en stotterde toen:

— Je bazelt, meisje. Ik weet niet wat je bedoelt. Van welke ringen spreek je?

— Van de ringen, die gistermiddag of gisteravond gestolen zijn. Weet je er werkelijk niets van, *Nicolo*? O, zeg me de waarheid, laat me niet in onzekerheid.

Magnoli maakte een beweging als om het vertrek binnen te gaan waaruit hij zoëven gekomen was, maar de lange kerel was hem voor en versperde hem de weg. Zijn gelaat had een dreigende uitdrukking toen hij langzaam begon:

— Luister eens, Magnoli, ik verdenk je er al lang van op je eigen houtje allerlei klusjes uit te halen, en zodoende je kameraden te benadelen. Blijf waar je bent, ik geloof dat ik weet waar jij heen wou gaan.

Er volgde een dreigende stilte op deze woorden. Twee kerels met gemene tronies, bewaakten het sidderende meisje, en Magnoli leunde bleek tegen een muur. Men hoorde slechts de schuifelende voetstappen van die lange vent, die zich nu in het vertrek moest ophouden, waarvan men op deze plek slechts een gedeelte kon zien.

De tien seconden die verstreken leken evenzoveel uren.

Toen kwam de man terug met het elegante colbert van Magnoli in de hand, terwijl hij reeds bezig was de zakken te doorzoeken.

Met de blik uit zijn grijsgroene ogen strak op de Italiaan gevestigd, stak hij zijn grote hand beurtelings in de zijzakken, in de binnenzak, en in het borstzakje maar haalde er onder een diep stilzwijgen niets anders uit dan een paar sleutels, een zakmes, een zakdoek en nog enige andere gebruiksvoorwerpen. Reeds

begon hij vol ongeduld te grommen, toen zijn vingers plotseling haastiger begonnen te tasten, die nu iets schenen vast te houden aan de binnenzijde van het colbert, een weinig onder de borstzak, niet ver van de zoom.

Met een woedende ruk scheurde hij de voering los, en een klein pakje, in grof papier gewikkeld, viel op de grond. Hij raapte het op en opende het.

Er bevonden zich acht kostbare ringen in, de meeste met grote diamanten en saffieren versierd.

— Zo... zo... begon de grote man kortaf. Dat meisje had het dus bij het rechte eind. Een smerige strek, meneertje. Was het je niet voldoende dat je met ons mocht samenwerken? Hadden we je daarom opgedragen, kennis te maken met die gans daar, en door haar te weten te komen hoe de winkel van haar vader was ingericht.

Het ongelukkige meisje verborg het gelaat achter de krampachtig trillende handen, en een gevoel van onnoembaar zelfbeklag be kroop haar.

Zij had dus maar al te goed gezien, die elegante knaap, die zich zo aardig wist voor te doen, die zulk een lieve stem had, die zo verrukkelijk danste, was een eerloze schelm, een dief, die haar zeker aan haar lot zou hebben overgelaten zodra hij zijn doel bereikt had.

— Luister eens, Costi, begon Magnoli met schorre stem, terwijl hij op de grote man toetrad, die blijkbaar de chef van de bende was. Ik heb tot dusverre eerlijk geholpen, en ik heb dit grapje alleen maar uitgehaald om eens een proef van mijn eigen bekwaamheden te nemen. Ik was van plan dat zweer ik je, die ringen hier nog vanavond met jullie te delen. Daarom had ik ze juist bij me gestoken.

— In de voering van je jas? vroeg Costi grinnikend. Zeldzaam voorzichtig. Maar luister jij nu eens op jouw beurt. Het is niet de eerste maal, dat je ons hebt proberen beet te nemen, maar ik wil het ditmaal voor waar aannemen. Goed, dan zullen wij die ringen onder elkaar verdelen. Je vindt het zeker wel goed

dat ik dit maar doe?

— Jullie zijn met vier man, houd ze dan maar, zei Magnoli haastig, blijkbaar maar al te gelukkig dat hij er voor ditmaal zo goedkoop afkwam.

— Het is niet zo kwaad bedacht, her-nam Costi langs zijn neus weg. Misschien zal het je een les zijn om voortaan geen kleine geheimpjes voor jezelf te houden, en dingen te ondernemen, waarvan ik niets afweet. En help ons nu vlug mee, want er is ondertussen grote haast bij de zaak.

— En wat zullen we dan met haar doen? vroeg Magnoli, met een onverschillige knik in de richting van het bedrogen meisje.

Costi dacht even na en antwoordde toen met een lelijke uitdrukking in zijn ogen:

— Misschien is alle tedere liefde nog niet in je dood, Anatole. Hier kunnen we haar natuurlijk onmogelijk gebruiken. En we zullen maar geen woord besteden aan een bespreking van de mogelijkheid, dat ze nu naar haar vader terug zou kunnen gaan. Eigenlijk zijn we nog niet helemaal klaar, maar de zaak moet nu vannacht haar beslag krijgen. Breng haar dus weg, waarheen je maar wilt, voor mijn part naar je huis, als je maar zorgt dat ze daar niet weg kan, voor morgenochtend. Je bent hier met een taxi zowat een kwartier van je flat af. Een kwartier terug, en een half uur voor een paar zoete woordjes, een kusje hier en een kusje daar, dat zal wel voldoende zijn, dunkt me. En in elk geval moet het voldoende zijn. Bindt haar stevig vast, sluit haar desnoods in een kast, of in een kelder, zorg in ieder geval dat ze ons hier niet kan komen lastig vallen of zich met haar vader in verbinding stellen. Ik neem een zware verantwoordelijkheid op me, maar ik reken op je handigheid. Het is verduiveld jammer, jongen, dat ik altijd een zwak voor je heb gehad, want je hadt verdiend dat ik je hier met mijn vuist zo plat sloeg als een cent.

In doodsangst had Julia Price naar deze woorden geluisterd. Zij kon zich slechts met moeite overeind houden, en

het was haar onmogelijk enig geluid uit te brengen.

Het was een afschuwelijk denkbeeld, dat zij slechts op een paar meters afstand was van haar vaders huis en toch machteloos, in handen van een vijftal schurken, die op een afschuwelijke wijze tegen elkander grijslachten.

En juist toen zij een gil wilde slaken, werd er een zware hand op haar mond gedrukt, zij werd van de grond gelicht, en het vertrek met zijn dikke muren binnen gedragen.

Zij keek met verwilderde blikken om zich heen, en ontdekte nu het voorwerp, dat zeker zoëven het gonzende geluid had gemaakt.

Het was een kleine, verplaatsbare electromotor, aangesloten op de huisleiding, en die een soort boor aandreef, zoals men die in de mijnen gebruikt, maar kleiner, en die reeds een grote kring van aan elkander grenzende gaten had geboord, in een der muren, ongeveer halverwege tussen de vloer en de zoldering.

Een vakman zou hebben gezien, dat een paar uren voldoende zouden zijn, de kring geheel te sluiten, waarna het niet mogelijk zou zijn geweest het ronde stuk steen uit de wand te lichten.

Julia Price zag echter van dat alles niets. Zij zag alleen maar die gezichten, die zo afschuwelijk dicht bij haar waren, die grote grijpende handen, en die tot een lach vertrokken monden.

Een gevoel van walging greep haar aan, en zij meende te bezwijken.

Met een laatste krachtsinspanning trachtte zij te bijten in de hand die haar mond poogde dicht te drukken, en toen werd eensklaps alles nacht om haar heen.

Costi was naar haar toe gegaan en had haar snel met afgewend gelaat een met chloroform gedrenkte doek op neus en mond gedrukt.

Met een grimmig gelaat trok hij de man achteruit die haar het schreeuwen belet had, en zei, de doek in een hoek gooiend:

— Nu heeft ze voor een paar uren wel genoeg. En toen tot Nicola: Maak

nu dat ze hier zo gauw mogelijk weg komt, maar houdt je in het donker zolang het je mogelijk is. En binnen een uur terug, of wij worden kwade vrienden en je weet wat dat betekent.

De jonge Italiaan wierp zwijgend een schuwe blik op het harde gelaat van zijn landgenoot, nam toen het meisje in zijn armen, en droeg haar niet zonder enige moeite de trap op.

Hier moest hij even uitrusten.

Toen droeg hij haar door de gang, tastte in zijn zak naar het sleuteltje van het cilinderslot, en bemerkte toen pas dat hij boord en das en ook zijn colbert daar beneden had gelaten.

Hij schoof het volkomen bewusteloze meisje in een hoek, liep snel naar beneden, deed haastig zijn kleren aan, en ging vervolgens weer naar boven.

Hij vond zijn vrachtje op dezelfde plaats, nam het weer op, droeg het buiten en trok behoedzaam de deur achter zich in het slot.

Een ogenblik stond hij stil om te luisteren.

Even verbeeldde hij zich 'dat hij een flauw gerucht hoorde, maar hij zag niets, en zette zijn weg voort. Na de hoek van de smalle gang om te zijn gegaan, zette hij zijn last tegen de muur, hield het meisje met een hand overeind en boog zich voorzichtig naar buiten.

Het lot was hem gunstig, naar het scheen. Juist kwam een taxi in niet al te snelle vaart aanrijden.

Magnoli nam dadelijk het meisje in zijn armen, wenkte de chauffeur, en zei toen de wagen stopte:

— Mijn dame is plotseling ongesteld geworden, chauffeur. Rijdt ons zo snel mogelijk naar de King Charles street 14.

De chauffeur keek hem een ogenblik achterdochtig aan, haalde toen de schouders op, stak zijn hand achteruit om het portier op die wijze te openen, en verheugd stapte Magnoli in, zette zijn bewusteloze vracht naast zich en trok het portier dicht.

Juist toen de auto zich in beweging stelde kwam een vrouw met doodsbleek gelaat uit het slop te voorschijn, en zelde

met ongelooflijke vlugheid het voertuig achterna, en hield op de hoek van de straat een taxi aan, die toevallig kwam aanrijden.

— Die taxi achterna, riep de vrouw,

naar de rode achterlichten van de eerste auto wijzend, sprong in de wagen en trok het portier dicht.

Die vrouw was Rita Nueva, de voormalige minnares van Anatole Magnoli.

HOOEDSTUK VI

AAN HET VERKEERDE ADRES

Terwijl de taxi snel voortreed, stak Magnoli de hand in de rechterzak van zijn colbert, om zijn sigarettenkoker te voorschijn te halen, en hij bleef een ogenblik stokstijf van verbazing zitten. Zijn hand had daar een klein pakje ontdekt, dat een weinig hard aanvoelde. Het moesten de acht ringen zijn.

Hij glimlachte stil voor zich heen. Costi had waarschijnlijk in gedachten of omdat hij nu toch wel wist waar de ringen waren, de kostbare sieraden weer in de zak van het kledingstuk laten glijden.

Misschien ook had hij hem op de proef willen stellen, maar als dit zo was, dan wist Magnoli wel heel zeker, dat hij die proef glansrijk zou doorstaan. Hij dacht er zelfs niet aan, Costi te bedriegen.

Hij had zijn sigarettenkoker nu gevonden, nam er een sigaret uit, wierp even een blik op het doodsbleke, strakke gezicht van het meisje naast hem, wendde zich onverschillig dadelijk weer af, en stak de sigaret aan.

Toen hij zijn aansteker dicht knipte en toevallig een blik door de voorruit wierp, bleef hij een ogenblik heel verbaasd zitten.

Hij bemerkte nu pas dat er naast de chauffeur een tweede man zat, die er niet geweest was, toen hij de chauffeur aansprak.

Waar zou die zo eensklaps vandaan zijn gekomen? dacht hij.

Misschien was het een vriend van de

chauffeur, die juist even voor het wegrijden gevraagd had te mogen meerijden.

Magnoli wijdde nog even zijn aandacht aan die man, constateerde bij zichzelf dat hij groot was en zeer brede schouders had, en verzonk toen in aangename overpeinzingen, waarvan de inhoud van de winkel van Price het voornameste onderwerp vormde, maar werd daar plotseling met een soort schrik uit wakker, toen hij toevallig naar buiten kijkende, tot de ontdekking kwam dat de chauffeur heel zeker niet de kortste weg volgde naar de King Charles street.

Een vage onrust maakte zich van hem meester, en hij tikte op de voorruit.

De uitslag was volkomen negatief.

De chauffeur keek niet alleen niet om, maar scheen de snelheid van zijn wagen nog wat op te voeren, en de man die naast hem zat scheen het harde tikken al evenmin te hebben gehoord.

Toen drukte Magnoli de kruk van het portier neer en hij werd doodsbleek toen hij bemerkte dat het hem onmogelijk was dat portier te openen.

Hij probeerde het nogmaals, maar tevergeefs en bleef verbijsterd zitten, niets begrijpend van dit vreemde voorval dat hij niet kon verklaren.

Het andere portier bleek even stijf gesloten te zijn.

De wagen snorde nu in een smeltreinvahrtje over een brede, geasphalteerde weg met bomen ter linkerzijde, die Mag-

noli tot zijn ontsteltenis herkende als de King Albert Road, dat wil zeggen meer dan een uur gaans van zijn eigen woning verwijderd.

En maar altijd reed die auto voort, in dezelfde vaart, totdat de chauffeur stopte voor een duister, hoog en afgelegen liggend huis, in een straat die hij niet herkende.

De man die naast de chauffeur had gezeten was al van zijn plaats voor de wagen nog goed en wel stilstond, en van buiten scheen het portier al heel gemakkelijk te kunnen worden geopend, zoals de Italiaan al spoedig tot zijn na-deel kon opmerken.

Want een geweldige hand greep hem dadelijk in de borst en trok hem naar buiten alsof hij een schoothondje was geweest.

Hij dacht zelfs niet aan schreeuwen of aan verzet, zozeer had dit onverwachte optreden hem overrompeld.

Een ding wist hij wel zeker, met politie had hij stellig niet te doen. Die zou zeker niet op zulk een eigenaardige romantische wijze hebben gehandeld. En bovendien zou hij dan zeker onmiddellijk naar een politiebureau zijn gebracht.

— Fijn dat je niets zegt, jongeman, zei een niet onvriendelijke stem, diep als een orgeltoon. Je moet bij die houding blijven volharden, anders zou ik je pijn moeten doen.

De chauffeur was eveneens uit de wagen gestapt en liep er achter heen om zich bij zijn vreemde makker te voegen, toen hij eensklaps bleef staan en zacht brommend zei:

— Ach zo... Achtervolgd door een tweede taxi... En wie is de passagier? Waarachtig, daar hebben we de jonge dame uit het slokje, die van de scherpe rand van de muur gebruik gemaakt heeft om de touwen die haar bonden te verbreken. Waar dienden eigenlijk die acrobatische toeren voor?

Er volgde geen antwoord.

Het was volkomen duidelijk dat zij niets begreep van dit voorval, totdat zij bij het zwakke licht van een straatlantaarn de gestalte meende te herkennen van de man die haar gebonden had.

Haar donkere ogen fonkelden van woe-

de en wraakzucht toen zij Charles Brand toebeet:

— Moet jij me dan overal in de weg lopen? Wie ben jij eigenlijk? Ik moet hem hebben, die lafbek, die me bedrogen heeft. Het was juist bijtijds dat ik me wist vrij te maken.

Voor Brand het verhinderen kon, had de vrouw zich met opgeheven arm op Magnoli gestort en een kort ogenblik weerkaatste het licht van de lantaarn in het flikkerend lemmet van een mes. Misschien zou de Italiaan wel de langste tijd hebben geleefd als de reusachtige Henderson zonder zijn bedaardheid te verliezen, haar gewapende arm niet met een korte beweging had afgewend en haar had gedwongen het wapen te laten vallen.

Hij had haar stevig bij de pols gevat en met zijn vrije hand hield hij Magnoli bij de kraag.

En op dat ogenblik kwam een derde man te voorschijn als een duiveltje uit een doosje, en dat doosje was de ruime zitbank van de auto, waarin hij al die tijd als het ware opgevouwen had gezeten en maar juist voldoende lucht had kunnen scheppen door een kleine, ronde opening in het zijschot van de taxi.

Het was John Raffles, die de Italiaan glimlachend begroette met de woorden:

— Wel, Signor Magnoli, daar ontmoeten wij elkander dus opnieuw en wel op een zonderlinge wijze. Ik heb wat met je te bespreken. Maar niet hier op straat waar ongewenste oren ons gesprek zouden kunnen afluisteren. Ik zie dat ook een dame van de partij is, op wier aangenaam gezelschap wij niet hadden durven rekenen. Vlug naar binnen.

En met die verwonderlijke spoed, alsof hier geoefende toneelknechts achter de schermen van een grote revue aan de gang waren, volgden de noodzakelijke handgrepen elkander op, zoals een goed gesmeerde machine loopt.

Brand had vlug de deur van het huis geopend en Henderson duwde Magnoli de stoep op, om onmiddellijk weer naar de taxi terug te keren en die weg te brengen, nadat hij het bewusteloze meisje naar buiten had gedragen tot voor de deur. Intussen hield Raffles Rita Nueva

met zijn revolver in bedwang en dwong haar eveneens het huis binnen te gaan.

Niet zodra waren zij binnen, of Brand maakte haastig licht, en dat was juist bijtijds want de Italiaan maakte zich blijkbaar gereed, van de duisternis gebruik te maken om de benen te nemen. Brand greep hem stevig in de kraag en duwde hem een goed gemeubeld vertrek binnen met de woorden:

— Neen, broer. Dat zou je wel willen he, grappenmaker. Ga daar maar eens rustig zitten en verroer je niet. Zo, en nu zullen wij eens een kleine inventaris opmaken van de inhoud van je zakken. Nu, dat ziet er alles keurig en duur uit. Ja, als men zo gemakkelijk aan het geld komt. Maar wat is dit? Kijk eens aan, de gehele collectie gestolen ringen bij elkaar, acht stuks. Nu, dat is een meevallertje, voor een zeker iemand.

— Je hebt gelijk amice, aan zijn schuld kan nu zelf hoofdinspecteur Baxter niet meer twifelen, zei Raffles. Geef hem pen en inkt, en een vel papier.

— Wat wil je van mij? vroeg Magnoli nors.

— Niets anders dan dat je zult bekenen deze ringen te hebben gestolen, gaf Raffles kortaf ten antwoord. Er zit een onschuldig man in de cel, die daar geen minuut langer blijven mag dan volstrekt noodzakelijk is. Een onzer zal dat briefje wegbrengen, met de ringen, en dan zal de politie je hier komen halen, want ik acht je buitengewoon gevaarlijk voor de samenleving, en voor de maatschappij. Wat deze dame betreft, zij is vrij om te gaan waarheen zij wil, maar niet direct, want zij mocht eens berouw krijgen, en je bevrijden, voor de politie je hier is komen afhalen. Bindt hem, Charles.

De Italiaan beging de dwaasheid zich te willen verzetten, en sprong woest op Brand toe, grijpend naar de zak waarin hij diens revolver wist, maar het enige gevolg was dat een harde slag tegen de kin hem velde, zodat Brand hem even gemakkelijk kon binden als hij met een zak wasgoed zou hebben gedaan.

— En ditmaal zullen wij hem ergens opbergen waar het niet zo gemakkelijk

valt touwen aan kantige stenen stuk te rafelen, gelijk deze bekoorlijke jongedame heeft weten te doen, voegde hij er lachend aan toe.

— Hij is nog niet van mij af, siste de bekoorlijke jongedame tussen de tanden. Eenmaal zal hij vrijkomen, en al was het over twee, over vijf of over tien jaar, ik zal hem overal weten te vinden.

Intussen bemoeide Raffles zich met het bewusteloze meisje. Hij was met Brand te laat in de kelder aangekomen om nog te kunnen beletten dat zij bedweld werd, maar gelukkig toch nog tijdig genoeg om ijlings Henderson te gaan waarschuwen, die met een snelle auto als taxi gecamoufleerd midden in een stil zijstraatje geduldig had staan wachten.

Raffles had geroken waarmee Julia Price was bedweld, en tegen de invloed van chloroform wist hij, als het nodig was tegenmiddelen.

Hij had haar neergelegd op een gemakkelijke rustbank, en trok nu en dan haar oogleden op.

— Laten wij ons haasten, zei hij, zich tot Brand wendend. Costi wacht hem binnen een uur terug en zal misschien wantrouwend worden. Er zijn nog maar tien minuten over. Zijn zijn armen nog vrij? Laat hem dan zijn bekentenis schrijven.

— Vooruit, meneer de Italiaan, spoorde Brand Magnoli aan, wiens enkels en knieën al stevig met afzonderlijke touwen van de stevigste soort waren gebonden.

Hij boog zich dicht naar de Italiaan toe, en vervolgde, zacht aan zijn oor fluisterend:

— Je zoudt je evengoed tegen het Noodlot zelf kunnen verzetten; het is John Raffles die je in zijn macht heeft.

Bij het horen van die naam onderging het gelaat van de misdadiger een plotselinge verandering. Hij werd doodsbлек, een ogenblik verscheen er een uitdrukking van woeste wraakzucht in zijn zwarte ogen, maar toen kwam er een schuw blik als van een geslagen hond in. Hij greep haastig de pen, en begon te schrijven en zonder een ogenblik op

te houden schreef hij door tot de beken-
tenis op papier stond.

Toen pas hief hij het hoofd op en
vroeg op schorre toon:

— Moet ik er ook in zetten van... van
Costi? Ik bedoel, dat zij daar op het
ogenblik bezig zijn om...

— Neen, laat dat maar, antwoordde
Raffles glimlachend. Dat strookt niet
met mijn plannen. Mijnheer Costi moet
geloven, dat je zult terugkomen, en voor
geen geld zou ik hem de politie op zijn
dak willen sturen. Ik zelf zal in dit ge-
val voor politie optreden, al zal het dan
op een heel bijzondere manier zijn.

Raffles had het beschreven papier
naar zich toegetrokken, las de beken-
tenis door en schreef er toen met vaste,
maar geheel verdraaide hand onder:

— Gij kunt deze man vinden in het
huis Bowery Lane 39. Alles wat hij ge-
zegd heeft is waar, de ringen liggen
in de lade van het tafeltje in de tweede
kamer, links van de gang, gelijkvloers.

JOHN RAFFLES.

Toen vouwde hij het papier op, stak
het in een couvert, dat hij sloot, adres-
seerde het en liet het in zijn zak glij-
den.

Zonder thans aan verzet te denken,
liet de Italiaan ook zijn armen binden
en ditmaal geschiedde het zodanig, met
behulp van staaldraad, dat ook Hender-
son, de boeienkoning, geen kans zou heb-
ben gezien zich te bevrijden.

Ten slotte werd de schavuit door
Henderson, die intussen teruggekeerd
was, naar de in de brief aangeduide ka-
mer gedragen, en daar opgesloten.

Raffles had intussen de vrouw een
ogenblik peinzend aangezien, en zei toen:

— Ik zie mij verplicht, u tijdelijk el-
ders heen te brengen. Ik zal u vrijla-
ten, maar pas over een paar uren, want
zoals gezegd, ik heb nog enkele zaken
te verrichten, waarbij ik niet gestoord
wil worden. Maar dit ene raad ik u aan,
steek geen vinger naar dit ongelukkige
kind uit, dat zich zo deerlijk vergist
heeft in haar liefde voor Magnoli. Die
vent heeft voor haar afgedaan. En nu
voorwaarts, de auto James.

Een moment daarna reed de auto voor,
de vrouw, die volstrekt geen tegenstand
bood, stapte met gebogen hoofd in, Julia
Price werd in de wagen gedragen, en
een kwartier later werd de Italiaanse op-
gesloten in een der kelders onder Raffles'
huis in de Victoriastreet, waaruit geen
ontsnappen mogelijk was.

Julia Price werd neergelegd op een
rustbank in een kamer, die Raffles met
opzet open liet staan, zodat het meisje,
mocht zij ontijdig ontwaken, gemakke-
lijk de kamer en 't huis zou kunnen ver-
laten.

Toen Raffles op zijn horloge keek
kwam hij tot de ontdekking dat er reeds
anderhalf uur verlopen waren na het
vertrek van Magnoli uit de kelder, onder
de zogenaamde meubelfabriek.

HOOFDSTUK VII

DE NACHT BRACHT UITKOMST

Het kon omstreeks twee uur in de nacht zijn toen de heer Price, die weduwnaar was, uit zijn slaap werd opgeschrikt door een herhaald, driftig kloppen op de deur van zijn slaapkamer.

Een ogenblik meende hij dat hij gedroomd had, maar toen het kloppen zich herhaalde, ging hij allesbehalve op zijn gemak overeind zitten en vroeg op hese fluisterton:

— Wat is er? Wie is daar?

— Ik ben het mijnheer, antwoordde de stem van Dickson, de butler. Er heeft een inspecteur van politie aangebeld die u dadelijk moet spreken. Hij zegt dat er onraad is in het huis hiernaast, er moeten inbrekers in de kelder aan het werk zijn.

Zeer verschrikt wierp Price de dekens van zich af, schoot een paar kledingstukken aan, in zijn verwarring zijn vest blunetst buiten aantrekkelijk, terwijl hij stamelde:

— Laat die inspecteur in de kleine spreekkamer, ik kom dadelijk. Is de huishoudster wakker?

— Neen, mijnheer; de juffrouw slaapt vannacht bij een vriendin.

Price knoopte zijn jasje dicht, waarvan hij de kraag opzette, en een ogenblik keek hij met schichtige blik naar het laatje van de tafel, waarin een grote revolver lag.

— Zou hij dat wapen meenemen, voor alle zekerheid? Ja, want men kon nooit weten. Misschien zou hij zijn eigendommen wel moeten helpen verdedigen.

Met trillende hand trok hij het laatje open, nam er het wapen uit, en liet het niet zonder een huivering van angst in zijn zak glijden.

Toen opende hij de deur en keek in 't bleke gezicht van de butler Dickson, die onder alle andere omstandigheden zeker een grappige verschijning zou zijn geweest, in zijn gestreepte pyjama, waarvan de koorden over de grond sleepten.

Hij ging nu zijn meester haastig voor door de brede gang, en daar in de vestibule liep, zijn stappen zoveel mogelijk dempend, een inspecteur op en neer, een flink gebouwd man, met een gebruide gelaatskleur, en een kort geknipte, gitzwarte snor.

Price wilde hem dadelijk aan spreken, maar de inspecteur legde zijn vinger op zijn lippen en zei heel zacht:

— Zo min mogelijk geluid, mijnheer. Men kan nooit weten of de kerels niet al dichterbij zijn dan wij vermoeden. Dat is immers de deur naar de winkel?

Hij wees naar een deur, die van de vestibule toegang gaf tot het particuliere bureau van Price.

— Eerst komt men in mijn bureau, mijnheer, antwoordde Price, nauwelijks verstaanbaar. Dan is er eerst nog een gepantserde deur, en dan pas kan men in de winkel komen.

— Ik heb gezien dat er rolluiken voor de ramen zijn. Die zijn natuurlijk betrouwbaar?

— Ik acht het volkomen onmogelijk om die te forceren, mijnheer. Mijn bediende zei trouwens dat de bandieten in het huis hiernaast...

— Dat is ook zo. Een van mijn mannen zag verdachte bewegingen in het slopje, een paar hulzen verder, waagde er zich in, en zag een paar kerels verdwijnen door een deur. Hij kwam terug en zag een kort ogenblik een flauw licht-

schijnsel door het keldergat van het aangrenzende huis. Hij heeft mij, zoals zijn plicht was, dadelijk opgebeld, en ik ben nu met twee man hier, om een onderzoek in te stellen. Hebt gij zelf volstrekt niets verdachts gehoord?

— Helemaal niets, antwoordde Price bevend en doodsbleek. Wat raadt ge mij aan te doen?

— Niets... Gij kunt alles gerust aan ons overlaten, antwoordde de inspecteur glimlachend. Wijs mij alleen de weg naar de kelder, die zich zeker vlak onder de winkel bevindt?

— Ja, vlak er onder, antwoordde de juwelier sidderend.

— Hebt gij uw huisgenoten gewekt?

— Neen. Alleen de butler die u de deur opende is wakker. Mijn dochter loogert vannacht bij een vriendin van haar en de huishoudster ook.

— Het kon niet beter. Vrouwen lopen vaak maar in de weg. Is mevrouw uw echtgenote gewaarschuwd?

— Ik ben weduwnaar inspecteur. Er is nog een chauffeur, maar diens woning is boven de garage, achter in de tuin.

— Uitstekend. Hoe minder personen er bij betrokken worden hoe beter. Wij zullen eens een valletje voor die heren openzetten, waar ze van zullen opkijken. Maar ik moet er zeker van zijn, mijnheer Price, dat gij in staat zijt uw aanwezigheid door niets te verraden?

Price haalde met bevende hand zijn browning uit zijn zak, maar de inspecteur fluisterde dadelijk verschrikt, terwijl hij het wapen voorzichtig afnam:

— Om 's hemelswil, mijnheer. Gij houdt die revolver bij de loop vast. Laat ik u maar van dat gevaarlijke wapen ontlasten, gij zoudt er misschien maar onheil mee aanrichten. Ik zal nu mijn beide mannen roepen, en wijs ons dan onmiddellijk de weg naar de kelder.

— Maar, het kan een hele bende zijn. Zou twee man dan wel genoeg zijn? waagde Price op te merken.

— Er staan er nog zes op enige afstand van het huis, goed verborgen, die op het eerste fluitsein zullen komen helpen, stelde de inspecteur hem gerust. Er stond een van de bandieten op de

uitkijk, buiten, maar die hebben wij gelukkig kunnen verrassen en onschadelijk maken. Wacht een ogenblikje.

De inspecteur liep op de punten van zijn voeten naar de huisdeur, opende deze heel voorzichtig keek even scherp uit in de duisternis, wuifde toen een paar malen met de hand op en neer en een ogenblik daarna stonden twee stoere agenten in de ruime vestibule, en zijgend op bevelen wachtend, met de ogen strak op hun chef gericht.

Deze lichte hen met een paar woorden in; de bediende werd naar zijn kamer gestuurd, daar hij meer in de weg zou lopen dan van nut kon zijn. Price, na een bos sleutels uit zijn kantoor te hebben gehaald, ging de politiemannen voor naar een kelderdeur die hij met een sleutel moest openen.

Bij het licht van een politielamp daalde toen het viertal de stelde trap af, berelkte een smalle vochtige gang, liep die ten einde, en toen zij opnieuw voor een deur stonden, ditmaal van staal, zei de doodsbleke Price fluisterend:

— Achter deze deur is de kelder, en die moet grenzen, voor zover ik weet, aan de kelder van het huis hiernaast, dat vroeger ook mijn eigendom is geweest. Ik acht het echter bijna onmogelijk met houwelen door de tussenwand heen te breken want die is uit de rots gehouwen.

— Zulke bandieten staan nergens voor, mijnheer, zei de inspecteur schouderophalend. Dus achter deze deur? Waar hebt gij de sleutel? Dank u. Ik zal zelf liever die deur openen. Burks, je lamp uit, zij mochten eens zover zijn, dat ze het schijnsel dadelijk kunnen zien.

In een tastbare duisternis ging de deur heel zacht open.

Maar een enkele blik door de kier heen was al voldoende om te tonen, dat men geen kwartier langer had mogen wachten. Want daar schuins aan de overzijde was een vrij helder cirkelvormig schijnsel zichtbaar dat dwars door de tussenmuur scheen heen te dringen.

De inspecteur deed de deur heel voorzichtig weer zover dicht, dat er niets meer door te zien viel, gaf bevel weer

licht te maken, en zei tot Price, die nu letterlijk op zijn benen trilde:

— U ziet het mijnheer, dat wij juist bijtijds zijn. Ik zou u sterk willen aanraden, voorlopig naar uw kantoor terug te gaan, of naar uw slaapkamer, want het kon hier nu wel eens warm toegaan. Het is duidelijk dat zij van plan zijn, na in de kelder te zijn binnengedrongen een gat in de houten zoldering te maken. Dat is het werk van een paar uren. Zodra wij hen hebben, zullen wij u wel inlichten.

In zijn hart was mijnheer Price verheugd, aldus te worden weggestuurd, en hij maakte dan ook dat hij de keldertrap weer opkwam.

Zodra alle geluid was weggestorven, duwde de inspecteur de deur weer open, en de drie mannen slopen de ruime kelder binnen, waarvan de zoldering op vier punten door stevige betonnen pilaren werd geschraagd.

— Nu, de heren generen zich niet, fluisterde de inspecteur zacht, tot een der beide agenten. Zij denken zeker dat zij toch niet gesnapt kunnen worden, en dat men hen daarboven onmogelijk kan horen. En nu, opzij, vlug tegen de muur, want zo aanstonds zullen zij het uitgeboorde stuk uit de muur nemen.

Nauwelijks hadden de drie politiemannen zich dicht tegen de muur gedrukt, aan de kant van het lichtschijnsel, of dit werd plotseling veel helderder, men hoorde een schurend geluid, zuchten van inspanning, en toen was het alsof er een zwaar stuk steen behoedzaam werd neergezet, waarop een stem zacht, maar duidelijk zei:

— Nu zijn we gelukkig zover jongens. En nu vlug voortgemaakt. Wie weet wat die Magnoli heeft uitgespookt. Wij kunnen onmogelijk langer op hem wachten. En hij zal er van lusten, als ik hem weer in mijn knuisten krijg.

Het bleef een ogenblik stil, toen verscheen er een hand, die een zak met inbrekerswerktuigen vasthield, die voorzichtig aan de andere kant van het gat werd neergelaten. De hand verdween en daarvoor in de plaats kwam een hoofd, dadelijk gevolgd door twee schouders en

een bovenlijf.

En op dat hoofd kwam aanstonds met zoveel geweld een gummi knuppel neer, dat er zelfs geen kreet aan ont-snapte. Het slappe, lichaam van de heer Costi werd door twee onzichtbaar blijvende geweldige handen, verder uit het gat getrokken, en een eindje verder neergelegd. Toen de tweede, niets vermoedende man zijn intrede deed, werd hij gevolgd door nummer drie, die ook het eerst zijn voeten vertoonde. Met de vlugheid van een acrobaat liet deze zich naar binnen glijden en vroeg fluisterend en in grote verbazing:

— Waar is de baas? Waar is Costi zo ineens gebleven?

— Ik begrijp er niets van.

Intussen was ook de vierde en laatste man ten tonele verschenen, maar deze beging de onvoorzichtigheid eerst zijn hoofd te vertonen. Met een doffe slag viel de knuppel er op neer en verdoofde hem.

Op hetzelfde ogenblik was de kelder vol licht, en de twee bandieten die nog konden denken, overzagen onmiddellijk de toestand.

Een hunner trachtte te vluchten door het gat dat hij zelf had helpen maken, hetgeen hem echter werd belet omdat het versperd werd door het lichaam van zijn bewusteloze kameraad, dat halverwege door de opening hing. De andere was een gevaarlijk heerschap en tastte naar zijn zak, waaruit een groot blinkend mes te voorschijn kwam. Dit bekwam hem echter slecht, want de grootste van de twee agenten, liet met zoveel kracht zijn vuist op zijn hoofd neerbonzen, dat de man zonder geluid te geven, ineenzakte.

De vierde zag zich met 'n onbeschrijflijke snelheid geboeid, en staarde wezenloos naar zijn polsen met het glanzend metaal er omheen.

De inspecteur keek om zich heen, zag dat alle schavuiten onschadelijk gemaakt waren, en nam een der andere agenten ter zijde, en sprak fluisterend:

— Het was maar juist bijtijds, Charles. Bijna was jouw onhandigheid om de sleutel van het cilinderslot onderweg te

verliezen, ons duur te staan gekomen. En het was een goede ingeving van mij, dunkt mij, om op het laatste ogenblik nog onze politieuniformen mee te nemen in de auto. Maar heel veel later hadden wij niet moeten komen, of wij hadden hen onmogelijk onder zulke gunstige omstandigheden kunnen overvallen. En nu nog een woordje met mijnheer Price, voor het scheiden van de markt.

De vier geboeide dieven werden eerst buiten de kelder gesleept, toen werd de stalen deur stevig gesloten, zodat zij onmogelijk door het gat in de muur konden ontsnappen, en daarna gingen de drie gewaande politiemannen de keldertrap op en sloten ook de gangdeur af, waarvoor Henderson de wacht zou houden.

Raffles behoefde niet lang te zoeken naar de juwelier, want hij vond hem voor zijn schrijftafel in zijn bureau, bleek en bevend: verschrikt door het plotselinge binnentreden van de inspecteur sprong hij op, en vroeg vol spanning:

— Welnu, mijnheer?

— Welnu, mijnheer Price, het is al afgelopen. De vier inbrekers liggen geboeid onder aan de keldertrap als rijpe vruchten die slechts geplukt behoeven te worden. En vertel mij nu eens, hebt ge nog niet enig berouw?

— Berouw? Waarover? Wat bedoelt gij?

— Over uw lichtvaardige betichting van uw bediende Andrew Thompson?

— Hij... hij... hij deed het dus niet? stotterde Price.

— De arme jongen heeft niets gestolen en is geheel onschuldig. Wij hebben de dader gevonden, en over een half uur is hij op het politiebureau. Ook de ringen werden in zijn bezit aangetroffen. De dief is Nicolo Cologna, onder die naam hebt gij hem tenminste de deur gewezen.

— Of ik dus ook gelijk had om die kerel met zijn gladde maniertjes en zijn meisjestrone buiten de deur te smijten, brieste Price, plotseling veel moediger geworden, nu hij wist dat het gevaar

geweken was. Van Thompson spijt het me, ik hoop het te kunnen goedmaken.

— Gij komt er eigenlijk veel te goed af, mijnheer Price, zei Raffles op strenge toon. Maar ik zal u sparen, terwille van uw dochter. Zij heeft in ieder geval getoond een dapper meisje te zijn.

— Wat bedoelt gij in 's hemelsnaam? vroeg Price verbluft. In welk opzicht heeft mijn dochter zich moedig betoond?

— Dat zal zij u waarschijnlijk morgen zelf wel kunnen uitleggen, gaf Raffles kortaf ten antwoord. En wees nu zo goed, en open de deur naar uw winkel eens, zodat mijn agent en ik ons kunnen overtuigen, dat alles in orde is.

Zwijgend opende Price de stalen tussendeur, die van zijn bureau toegang gaf tot de winkel, en maakte licht. Hij opende hier en daar de stalen kasten, waarin de kostbaarheden des nachts werden bewaard, toonde hun ook de grote etalagekast, aan voor- en achterzijde beschermd door stalen rolluiken van wel een duim dik, die hij door middel van electriciteit op en neer kon bewegen, en na een rondgang van bijna een half uur, vroeg hij:

— Zijt gij nu tevreden?

— Ik ben in ieder geval voldaan, antwoordde Raffles met een glimlach, waarvan Price pas later de ware betekenis zou begrijpen.

— Alles is dus in orde?

— Alles is in orde. De politieauto zal wel binnen enkele minuten de vier mannen komen halen. De deur is stevig gesloten, en voor ik zelf afscheid van u neem, mijnheer Price, nog een enkel woord. Men heeft u een maand geleden een lijst voorgelegd waarin om bijdragen werd verzocht voor het fonds gesticht voor de bouw van een kinderziekenhuis, waaraan grote behoefte is. Gij hebt geweigerd op die lijst uw naam te zetten, en zelfs maar voor een bedrag van een paar pond in te tekenen, en deze weigering gemotiveerd door aan te voeren, dat men tegenwoordig met geven wel aan de gang kon blijven. Dit is immers zo?

Price keek de gewaande inspecteur

met stomme verbazing aan, en stamelde vuurrood:

— Dat is inderdaad zo, mijnheer, maar ik begrijp niet hoe gij dat weet, en waarom gij mij dat eigenlijk op dit ogenblik zegt.

— Hoe ik het weet doet er niet toe, mijnheer, maar ik zeg het u bij wijze van waarschuwing; antwoordde Raffles langzaam, de ander strak aanziende. Een schatrijk man als gij zijt, heeft de dure plicht, het zijne bij te dragen tot het welzijn van de hulpbehoevende mensheid. Hebt ge dit goed begrepen? Een waarschuwing dus, en laat ik ze nooit moeten herhalen.

En nu waren de drie politiemannen

als bij toverslag uit het huis van Price verdwenen, toen hij nog altijd sprakeloos van verbazing en boosheid naar de huisdeur keek.

Vijf minuten later deed hij nogmaals een rondgang door de winkel, even nadat een politieauto de bandieten was komen afhalen en toen pas begon het langzaam bij hem te dagen, dat die inspecteur met die doordringende grijze ogen weleens helemaal geen inspecteur had kunnen zijn...

Want hij miste uit een vier, vijftal stalen kasten een half dozijn fraai geslepen diamanten tot een gezamenlijke waarde van minstens vijfduizend pond sterling.

DE VOLGENDE AEFLEVERING BEVAT :

De Moord bij de Towerbridge

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵

Betaalbaar met **SLECHTS** fl 4,— of meer p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Cactus Clancy wint ! door Stetson Cody. — 2. De duivelmaskers. — 3. De ruziemaker, beide door W.C. Tuttle. — 4. Bloedbroeders. — 5. Dodenrit. — 6. Opdracht des doods. — 7. De dood dreigt, alle door Gladwell Richardson. — 8. Het recht zegeviert. — 9. Tijgers van het wilde westen. — 10. Op goudjacht, alle door Charles H. Snow. — 11. Onschuldig veroordeeld, door Denver Bardwell. — 12. Raddraaiers. — 13. De ware schuldige. — 14. Vals beschuldigd, alle door Peter Field. — 15. Woestijn der gedoemden, door Clem Colt.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,25, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 10 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266